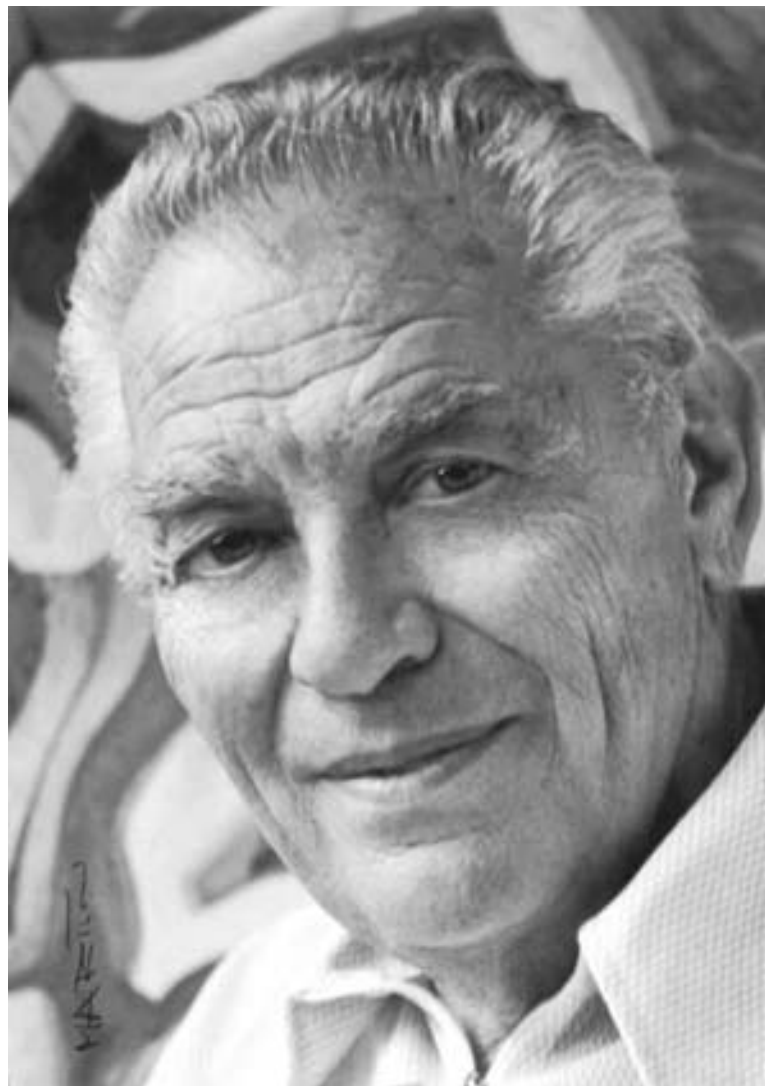

KÁDÁR GYÖRGY

Kádár György

KÁDÁR GYÖRGY
1912

Budapest, 2001

Életkor és életmű

Kádár György kilencven éves. Magas életkor, ritkaság, amely mellé súlyos és jelentős életmű párosul. Különös, hogy a képzőművészetben, a festészetben – s maradjunk most csak a magyar példánál – mennyire két pólusú a festők életkora. Egyik végletként – sajnos – sok és szomorú példát hozhatunk arról, amikor az alkotók rövid ideig élnek, amikor pályájuk például egy vagy maximum két évtizedes, amikor vagy önpusztító életmódjuk vagy betegségük vagy a történelem kegyetlensége folytán méretik rövidre a művész életének hossza. Csak a huszadik századból is hosszú a sor Mészáros Lászlótól Vajda Lajoson át Gruber Béláig és Kondor Béláig. Ilyen esetben – talán – könnyebb kitapintanunk az intenzív, rövid élet sikereit, eredményeit, már csak a periódus időtartama miatt is. Másik végletként pedig ott vannak a szinte matuzsálemi kort megélt, s tegyük hozzá: átélt képzőművészek sora, akik szintén részesei voltak világégéseknek, kataklizmáknak, megpróbáltatásoknak és konfliktusoknak, ám mégis itt vannak köztünk, legtöbbjük ma is dolgozik. Világhoz való viszonyuk – az oly sok nagy átalakulás ellenére – konstruktív, hajtja őket a rendkívüli erejű kreativitás és lelki motor. Nézzük csak Kádár György kortársait, akik közül bizonyára az 1904-es születésű Lossonczy Tamás az egyik kivételes doyen, aki ma is festve hozza létre újabb és mindig megújulni kész műveit, de itt a nyilvánosság elől évtizedek óta elzárkózottan élő, ám folyamatosan dolgozó Szervánszky Jenő (1906-os születésű) vagy

az épp a nyilvánosság elé festményeivel, írásaival ma is ki-ki lépő, eleven személyiségű, 1909-es születésű Bényi László vagy győri kortársa, a Duna-vidék, Kisalföld festője: Tóvári Tóth István. De dolgozik közöttünk több 1911-es születésű alkotó is, például a kiváló rajzoló Zórád Ernő (folyamatosan jelenteti meg könyveit), a filmvágóból jeles szobrásszá majd festővé lett Morell Mihály vagy a magyar népi gyökerű szobrászat jeles személyisége Andrássy Kurta János. S persze körülveszik Kádár Györgyöt a nála valamelyest fiatalabbak: Gyarmathy Tihamér, Breznay József vagy épp Szentgyörgyi Kornél...

A magyar művészet történetének szerencséjére tehát nagy idők nagy tanúi még közöttünk vannak, élnek, dolgoznak, ami az alkotó élet csodája. E véletlenszerű névsor azonban azt is mutatja, hogy mennyire széles és színes – tán nem rossz példázatot választunk – az alkotók palettája, hiszen a felsorolt nevek és személyek életútja között kevés a művészeti összekötő elem.

Pusztán jellemzően az kapcsolja össze őket, hogy egymás kortársai, egymás tanúi, de mindannyian **más-más pályát, ívet futottak be,** illetve **ha vannak is közös pontok, nagyon pregnánsak a megkülönböztető tényezők.**

Nos miben különbözik kortársaiétól **Kádár György** **immár hét évtizedes pályája, miben válik egyedivé** az ő hosszú életútja, mellyel egyéni színfoltja korunk művészetének? Például abban, hogy **sorsa első periódusában** szinte **semmi azonosuló pon-**

tot nem találunk életében, melyben igazodását, beilleszkedését vélhetnénk felfedezni az akkori kor művészeti eseményeibe. Az 1912-ben született Kádár György **a húszas, harmincas évek Magyarországnan nem tudta megtalálni érvényesülése lehetőségeit**. Ebben természetesen közrejátszot-tak személyes sorsának körülményei, az, hogy korán, tizenegy évesen elvesztette édesapját, s így négy testvérével együtt nem számíthatott az őt támogató családi háttérre. Szakmai útja sem a Képzőművészeti Főiskolára vezetett, mint nemzedéktársai többségéé, hanem különböző szabadiskolákban tudta képezni magát. Igaz: ezek a kor legjobb pedagógiai műhe-lyei voltak, hiszen mesterének így Bortnyik Sándort, Örkényi Strasser Istvánt és Gallé Tibort tarthatja. Ezzel együtt – **és életútja ebben is sajátos – korán kapcsolatba került különböző baloldali gon-dolkozású, programú csoportokkal**, ez csak nehezítette érvényesülését, hiszen a harmincas évek közepén le is tartóztatták.

Itthoni lehetőségei beszűkülése miatt is az emig-rációt választotta és 1937-ben Párizsba került. Két évet töltött itt, az időt igen intenzíven kihasználva, ugyanis egyaránt dolgozott, tanult és politizált is. Fontosnak tartható életében, hogy kapcsolatba került Etienne Hajduval, együtt dolgozhatott Matthieu Matégot-val. Mivel kiutasítják Franciaországból, kénytelen hazatérni. **Ekkor még grafikusnak ké-szül**, s itthon is e területen tevékenykedik. Igen sok könyvborítót tervezett a Cserépfalvi és leginkább a Singer és Wolfner kiadók számára. Munkái feltűnést keltettek. *Kállai Ernő* 1946-ban minderről így írt:

„Kitűnően értett hozzá, hogy a könyv tartalmát, hangulatát jelképező ábrázolást néhány egyszerű vonalba és színbe foglalja és stílusosan egybekom-ponálja a könyv szerzőjét, címét és kiadóját feltűn-tető betűkkel. Ezek a borítólapok finom arányérzék-ről és csiszolt dekoratív ízlésről tanúskodnak.”

A sikeres munkásságra utal *Cserépfalvi Imre* is az „Egy könyvkiadó feljegyzései” címmel írt vissza-

emlékezésében, ahol egy könyvnapot felidézve így ír: *„Különösen ki kell emelnem József Attila „Döntsé a tőkét!” című verskötetét, amely József Attila for-radalmi verseit is tartalmazta. Erről a kis könyvről sokat írt a sajtó, nagyon előnyére szolgált az igen jól sikerült fedőlap. József Attilát mutatja, kiváló grafikus-művész, Kádár György készítette.”*

Mindezek idézése azért lényeges, mert meg-ítélésünk szerint Kádár György **egész életútja to-vábbi alakulásában is nagy jelentőséget kap a vonal szerepe**. Festővé válik, festeni tudatosan tulajdonképpen 1939-től kezd, de egyfajta grafikus gondolkodás- és szerkesztésmód egész életművére jellemző.

Kádár György életútja abban is eltér nemzedék-társai többségétől, hogy azon kevés élő tanúk egyike, aki megjárta a poklok-poklát, a hitleri haláltábo-rokat. 1945-ben Buchenwaldból szabadul, s hóna-pokig tart, míg egészségét visszanyeri. Művésze-tében így nyilvánvaló, hogy évekig meghatározóvá válik az átélt és személyesen megtapasztalt megráz-kódtatások és tragédiák ábrázolása. Két grafikai sorozator készít, melyek a fekete-fehér kontraszt-jaival, dinamikus, expresszív, belülről átélt indu-latukkal a művészi életút alapvető dokumentumai. A sorozatok szakmai sikerét jellemzi, hogy azok később a Vanderbilt University (Nashville, Tennessee) tulajdonába kerültek, s nem váltak pusztán egy gyűjtemény részévé, mert a holocaust-ról szóló ismeretek tanításához felhasználják e műveket. Emellett utaztatják is a kollekciót, így 1986 óta az Egyesült Államok számos városában bemutatták, pl. a washingtoni Capitóliumban és más helyszíneken.

Természetesen szinte szükségszerű, hogy a művész korábbi indíttatása, átélt gyötrelmei hatá-sára is hamar **kapcsolatot talál a politikával** és ezek a körülmények jelentős hatással lesznek művészete alakulására is. Az ún. szocialista rea-lizmusához kapcsolódó korszaka **előtt** azonban – mintegy átvezetésként – 1946, 1948 táján Kádár

György **több pasztellt készít**, melyek sorozattá áll-nak össze, s melyeken megjelenik az új élmény, a munka ábrázolása, de egyelőre oldott, sokszor könnyed ábrázolásmódban.

E pasztellekre, – melyekből **mintegy negyven darab** lelhető fel a művész műtermében – azért is irányul most nagyobb figyelem, mert a technikailag is rendkívül gazdag Kádár-életműben **eddig hát-térbe szorultak**, melynek oka lehet későbbi szak-mai útja, amely a szocreál öleléséből kiszabadulva őt a monumentális műfaj felé vitte, s annak eszköz-rendjéből már hiányzott ez a nagyhagyományú tech-nika.

E pasztellképek technikai gyökerét kereshetjük lágerképeiben, hiszen azok jellemzően nagyméretű szénrajzok voltak és **a szén és pasztell rokonsá-ga közismert**. A pasztellt is – bár manapság kisza-badult e kötöttségből – grafikai technikának tartot-ták, s keletkezése idejében, a 18. század elején a francia grafikában alkalmazták. Kezdetben a krétához hasonlóan használták és rendkívül aprólékosan dol-gozták ki a rajz felületét. Ezután jött a szénrajz tech-nikája, majd a 19. század második felében tolódott el a hangsúly a színekre és festői hatású pasztell-képek születtek. Az így létrejött **pasztell** lágy, puha, egymásra mosódó, szinte hamvas színfoltjaival **valóban átmenetet jelentett a grafika és a fes-tészet között**. Fontos megjegyeznünk, hogy a tónus fokozatokat fekete és fehér festékpó adagolásával érik el.

Vagyis Kádár György mintegy „kirajzolva magá-ból” súlyos megrázkódtatásait szinte **szervesen lé-pett tovább a széntől a pasztellig**, s így a grafikus Kádárnál itt tapintható ki először **a szín iránti von-zalma**. Annyiban is eredeti úton jár, hogy témái csak részben felelnek meg e technika hagyományos használatának. Női alakok, portrék, tájak mellett ugyanis – és ebben úttörőnek számít – e technika keretei között jelenik meg a munka ábrázolása, a gyári, a mezőgazdasági téma. Eljut és pasztellt

készít a dorogi szénbányában, feldolgozza a buda-kalászi kőfejtőt, ott van a karbidgyárban, kohó-munkások között. Meglepő, hogy e ma már anakro-nizmusnak tűnő témákban és helyszíneken, illetve az e helyeken szerzett benyomások alapján készí-tett pasztellein milyen **távlatos munkák létre-hozására volt képes**. Most az évezredforduló után izgalmas felfedeznünk e – mintegy ötven évvel ezelőtt készült művek – frissességét, elevenségét, hogy – és ezt nagy értéknek kell tartanunk – **itt és most számunkra is van mondandójuk**.

E művekre egyrészt jellemző az, amiről *Kádár György* egy korábbi – még feleségével, Túry Máriá-val együtt adott – interjúban így beszélt: *„Elvi plat-formunk közös: egyikünk sem szereti a festészetben az irodalmiasságot és az érzelgősséget. Én teljesen „lecsontozom” a képeimet, a legnagyobb szüksé-zavúságra törekszem.”* Bár itt a művész nem kife-jezetten pasztelljeiről beszél, mégis e munkáira is érvényesek szavai, illetve az a megállapítása, hogy **nem kedveli az irodalmiasságot, érzelgősséget** és hogy **szükszavúságra törekszik. A pasztel-leken is ez valósul meg**. Később, az ötvenes évek-ben született munkákon pontosan az van jelen, melytől a művész később elhatárolódik, de ezeken a korai műveken épp az a figyelemreméltó, hogy valóban „nem ragozza” túl témáját, még nem agitál-ni akar, hanem témában, színben, formában vagyis kompozícióban **egységes művet hoz létre**. Érvé-nyesül egyfajta puritanizmus, összefogottság, min-den munkáját képes egységben tartani, ugyanakkor határozottan érzékelteti az erőt, egyfajta **robosztus-ságot, dinamikát**.

S ehhez kapcsolódik a másik **egyedi jellegze-tesség: színhasználatának változatossága, az a képessége, hogy ezt a puha, sokszor az érzelgősségig eljutó technikát milyen elegáns színkezeléssel alkalmazza, elsősorban árnyalt, sötét tónusokban**. Fontos tehát látnunk e mun-kákat, mert ezt az utat építi tovább Kádár az ötve-

nes éveket követően, erre az összefogásra képes biztos kompozíciós tudásra építi aztán az elvontság felé haladó, a konstruktivizmussal érintkező szemléletét.

Kádár György festői életútja a jelzett és mindig vállalt közéleti, baloldali töltettel együtt abban is sajátos, hogy korszakai látszólag látványos fordulatokat mutatnak. Jelentős murális, monumentális megbízásai folytán sokat foglalkozott az építészethez kapcsolódó képzőművészet gyakorlati és elméleti kérdéseivel. Többféle technikában kiviteleződtek tervei (sgraffito, mozaik, faintarzia, panno, alumínium panno, gobelin), melyek előkészületei mindig rendkívül **alapos tervek** készítésére sarkallták.

E művek együttese olyannyira megállta önmagában is a helyét, hogy a művész hatvanadik születésnapja alkalmából, 1972-ben a Múcsarnok **„Belső terek művészete”** címmel kartonjaiból egy önálló kiállítást rendezett. E munkák nagyrészt konkrét megbízások jellemzően nagyméretű kartonjai voltak, faliszőnyeg-tervek, monotypiák. Figyelemreméltó, hogy a kiállítás katalógusába *Major Máté* írt értékes, elmélyült előszót, aki az akkor „új építészet”-nek nevezett konstruktív építészeti szemléletbe próbálta behelyezni a képzőművészet szerepét. Egyfajta egységességet és szervességet hangsúlyozó gondolatmenete mellett pontosan ítéli meg a festő munkásságát, ekképpen: *„Kádár György kartonjainak tematikájául túlnyomórészt nem figurális megoldásokat választ. Ő ezekben a műveiben főleg a lírai elvontság végtelen formalehetőségeit aknázza ki a művészetélvezők élményeinek ébresztésére. Jó festői érzékkel és ízléssel, kevés és mértéktartóan összehangolt színnel, spontán formákkal, a felületek gazdag faktúrájával már kartonállapotukban olyan alkotásokat produkál, melyek harmonikusan és gyönyörködtetően illeszkednek az épület tektonikus kereteibe, anélkül, hogy ezekből ki akarnának törni.”*

Valóban fontos fejlemény, hogy ekkorra bebizonyosodik: a figurális murális mű hamar érvényét

veszti, aktualitásra épülő formarendje elavul, s így távlatosan csak olyan művekben lehet gondolkozni, melyek nonfigurativitással, de erős asszociációs rendszerrel hozzák létre a művet, s teremtenek az építészeti térbe illeszkedő harmonikus látványt. E munkákon – a korábban is hangsúlyozott – vonal szerepe jelentős. Kontrasztok teremődnek, foltok alakítódnak ki, a **rajzosság és a festőiség találkozásának vagyunk tanúi**.

Kádár ezen az úton halad tovább és a repülő évek után 75. születésnapja jelez egy újabb fontos kiállítási állomást, amikor 1987-ben a Vigadó Galériában rendez önálló kiállítást, s melyen harminc olajképet, több, mint harminc ceruzarajzot mutat be, melyek – természetesen – mind a nyolcvanas évek közepén készültek, s melyeknek a címe is közös: **organikus formák**.

Jelentős szakmai állomás is ez a kiállítás Kádár György életútján, hiszen a rá mindig oly jellemző fegyelmezett formavilág, a konstruktív alakítási szemlélet nagyfokú líraisággal, s elevenességgel töltekezve létrehozza ezt a valóban mélyen organikus szemléletmódot, melyben burjánzó szabadságérzet tölti el a szemlélőt is. Kiállítása szakmai figyelmet kelt.

A kiállítás katalógusába *Kratochwill Mimi* írt előszót – aki egyébként rendezte is e fontos bemutatót -, s felfedezi a művek erős természeti ihlettségét, illetve azok fontos tartalmi jellegzetességeit is. Így ír: *„Alaphangulatuk, amelyet az uralkodó színek határoznak meg, mintegy jelekké válva, a tragikumtól a vidám életigenlésig terjednek, így emberi tartalmakat, érzéseket hordoznak. Nem véletlenül idézik színekompozíciói a természeti formákat, élményeket sem, amelyek visszacsendülnek a vonalritmusban, akár nagyobb foltokban, akár a finom ecsetkezelés által árnyaltabb felületet adóan jelennek meg.”*

A művész nyolcvanadik életévén túl is folyamatosan dolgozik. Sőt, úgy tűnik, hogy a hatvanas,

hetvenes években a munkásságát meghatározó csendéletek festését követően és csak felerősödően a Vigadó Galériában megrendezett kiállítás után, **a kilencvenes évek olyan lendületet adnak művészetének**, melynek egyik legfőbb jellegzetessége, hogy távol van bármiféle monotóniától s repetíciótól. Ha van is összefüggő szemléleti ív, **a művek sora igen változatos technikában, méretben, atmoszférában egyaránt.** A másik pregnáns jellegzetesség, hogy **nem érezhető semmi úgynevezett „öregkori” nosztalgia művein**, nem egyszerűsödik, nem keres misztikus világokat, s ha szabad ezt leírni és az nem bántó (viszont igaz): nem búcsúzkodik. A kilencvenes évek Kádár Györgye is **a kemény formák művésze**, melyben nagy szerepet kap a konfiguráció, mely talán érintkezik néha egy **szubjektív** szürrealizmussal, ám amelyre az organikus szemlélet mellett mindig jellemző a **struktúra-teremtés is**.

Tekintettel arra is, hogy műtermében folyamatosan új művek születtek, a művész 85. születésnapját egy jelentős áttekintő kiállítással szerette volna megünnepelni. Több kezdeményezést követően végül is a kiállítás 1997 februárjában a Budapesti Kongresszusi Központban valósult meg, amely ugyan nem igazán alkalmas nagyszabású képzőművészeti kiállítás befogadására, mégis lehetőséget adott egy jelentős áttekintésre.

A kiállításon **közel százötven mű** került bemutatásra, jellemzően az utolsó évtizedekre figyelve, s szinte lenyűgöző volt látni, hogy ez az akkor már a nyilvánosságtól távol, magányban dolgozó művész milyen munkakedvvel alakítja tovább izgalmas életművét. A kiállítást is rendező *Wehner Tibor* a látottakról szóló írásában – többek között – így fogalmaz: *„Az absztrakt-expresszív Kádár-kompozíciók varázslatos, kimeríthetetlen gazdagsága, impulzív ereje, a motívumok feltartóztathatatlan áradása, különleges érzékenységgű színösszhangzattana azt sugallja, hogy a festő vonzalma a monumentális ágazatok-*

hoz, műformákhoz, kifejezésekhez a nyolcvanadik életév után, ily sok mű megalkotása után sem lanyhult.”

S a megállapítás a mai napig jogos. **Kádár György a legutóbbi időig aktív alkotó munkát végez.** Rajzokat készít modell után – finom, a látványra figyelő vonalassággal – és fest, melyekben valóban többször jelen van a monumentalitás lehetősége, ám ezzel együtt munkái önértékei egy erős gondolatisággal dolgozó művészt mutatnak. Kádár **színhasználata továbbra is eleven, erőteljes.** Sokszor kontrasztos, eleven, felszabdalt, **felszabadított formái tele vannak dinamikával**, miközben elvont képződményeivel **megjelenik egy lágyabb világ is.** Ez azonban Kádárnál sosem az érzelgősség terépe – ez távol van tőle – hanem a **költői intellektualitásé.** Munkáira erős dekorativitás jellemző, melyek **a képzelt és valóságos tájak egybefoglalását** mutatják, melyekben mikro- és makro-struktúrák szintetizálódnak.

Amikor tehát Kádár Györgyöt kilencvenedik születésnapja alkalmából köszöntjük, egyáltalán nem csak a magas életkor – valóban önmagában is lenyűgöző – értékeit regisztráljuk, hanem azt a **kivételesen eleven** személyiséget, aki egyre zárkózottabb habitusa mögött folyamatosan teremt. **Az életkor és az életmű együttese indokolja az e periódusban megrendezett kiállításait a Körmendi Galéria és a Vigadó Galéria rendezésében.**

Ha Kádár Györgyről írunk, természetesen nem hagyhatjuk szó nélkül, hogy életútja eseményei, történései között, abban milyen **jelentős szerepet kapott a tanítás.** A háborút követően 1947-ben először az Iparművészeti Főiskola tanára lett (jegyezzük is meg, hogy növendékei közé tartozott pl. Zala Tibor, Varga Győző, Kass János, Gross Arnold, Kajári Gyula, Raszler Károly vagy Szilvássy Nándor). Az idő múlását jelzi, hogy időközben növendékei között is található már olyan alkotó, aki betöltötte nyolcvanadik életévét...

A művész két év után átkerült a Képzőművészeti

Főiskolára, ahol 1949-től nyugdíjba vonulásáig, 1974-ig oktatott, mint festő-tanár. A magyar képzőművészet kiemelkedő mestereivel együtt végezte oktatómunkáját, s összesen **mintegy kétszáz volt növendéke nagy része ma is a magyar képzőművészet jeles, elismert alkotója**. Csak a felvilantás szándékával hadd utaljunk arra, hogy növendéke volt Kocsis Imre, Kiss György, Szunyoghy András, Szentgyörgyi József, El Kazovszkij, Barabás Márton vagy Záborszky Gábor.

Kádár György munkásságának egyik legavatottabb ismerője és elemzője *Láncz Sándor* volt (a Képzőművészeti Alap Kiadóvállalatánál 1980-ban megjelent kis könyve máig alapvető forrásmunka), aki több a művészről szóló elemzése egyikében így írt: *„Felbolydult-zaklatott művészeti életünkben nemigen kíséri figyelem az ihletett, a művész önnön sugalmazásától, belső kényszerből vezérelt művészi alkotótevékenységét – amit mi, művészettörténészek úgy szoktunk nevezni, hogy az életmű építése. Pedig Kádár György életműve mindenképpen figyelemre*

érdemes, nem csupán a megszületett művek kvalitása miatt, de azért is, mert ez az oeuvre korunk jellegzetes terméke.”

E sorokat Láncz Sándor 1988-ban jegyezte le és igen aktuálisak most, immár az új évezredben is. Ezt a „nemigen figyelést” kell feloldania a kilencvenedik születésnap alkalmából rendezett sajátos válogatású kiállításoknak, e kiadványnak, melyek fókuszukba tehát a rendkívül terjedelmes életmű **két periódusát** helyezik, a **negyvenes évek második felében keletkezett pasztelleket**, szinte felfedezve azokat, s **a kilencvenes években született új munkákat, szintén revelációt jelentve**.

Életkor és életmű így fonódik egybe, egymást feltételezve, egymásra hatva, ám azt mutatva: kevés ilyen teljesítményt köszönhetünk a XXI. század elején, visszatekintve a XX-ra. Ez most egy ilyen kivételes alkalom.

Budapest, 2001. július

Feledy Balázs

Age and artistic activity

György Kádár is ninety years old. It is an advanced age, rarity, which is accompanied by a serious and significant career. It is peculiar, that in arts, in painting and let us focus on the Hungarian examples this time, how two-poled is the painter’s age. As one extreme – sadly – we can bring many examples, when the artists live only a short life and their career lasts perhaps a decade or two, when the artist’s life is shortened by their self-destructive lifestyle, illness or by the cruelties of history. The 20th century alone presents a long list of names of such artists, from László Mészáros and Lajos Vajda to Béla Gruber and Béla Kondor. In these cases – perhaps – it is easier to highlight the successes and results of an intensive, short life for the very reason of the short period of time. And on the other hand, as the other extreme there are the artists, who almost attained the age of Methuselah, or more precisely, who suffered through the years, also being present in the worldwide catastrophes, cataclysms, trials and conflicts, but they are still here among us, and most of them are still working today.

Despite of all the great changes, their relation to the world is constructive, they are driven by the outstandingly powerful creativity and the motor of their souls. Let us see György Kádár’s contemporaries, from who most probably Tamás Lossonczy born in 1904 is the only example who, still painting today creates

his always revolving pictures, but we also have Jenő Szervánszky (born in 1906), who though has been living secluded from the public for decades he has been working continuously, or there is László Bényi born in 1909 with his lively personality who appears in the public with his paintings and writings from time to time even today, or his contemporary from the town of Győr, the painter of the Danube region, the Kisalföld, that is István Tóvári Tóth. But there some are artists among us still working who were born in the year 1911, like the outstanding designer Ernő Zórád (who publishes his books continuously) or Mihály Morell, who became a noted sculptor, then a painter from being an editor originally, or the outstanding character of Hungarian folk rooted sculpture, János Andrassy Kurta. And naturally there are artists surrounding György Kádár from a somewhat younger generation, like Tihamér Gyarmathy, József Braznay or Kornél Szentgyörgyi ...

Thus, to the benefit of the history of Hungarian art the witnesses of the great times are still among us, living and working, which is the miracle of creative life. The above random list of names also illustrates how wide and colourful is the palette of artists – our metaphor is perhaps just right – since there are only a few artistic bonds between the listed names, and the walks of life of the listed artists.

The only characteristic feature that connects

these artists is that they are each other’s contemporaries, witnesses of one and another, but they **all ran a different career, a different curve, and even if there are common stages in their artistic activity, the distinctive features are very significant.**

Well, in what way is the **already seven decade-long career of György Kádár** different from that of his contemporaries? **What makes his long path of life unique** and thus, him an individual colour of contemporary art? For example, that **in the first period of his fate** there is **hardly any identifying points** to be found in his life, in which we could realise his alignment, his merging with the artistic events of the contemporary art. György Kádár born in 1912, **could not find the possibilities of his success in the Hungary of the 20s and 30s.** Naturally, in this the circumstances of his personal fate also played a role, namely, the early loss of his father at the age eleven, as the consequence of which, along with his four siblings he could not rely on the supporting family background. His professional path did not lead to the Academy of Applied Arts either, just like in the case of the majority of his generation, but he could instruct himself in different free schools. Although, these were the best pedagogical workshops of the age, since this way he can look up on Sándor Bortnyik, István Örkényi Strasser and Tibor Gallé as his masters. Along with this, **and that is another unique feature of his life path, he established contact with different leftist minded groups with leftist policy quite early,** which only threw difficulties in the way of his success, as he was arrested in the mid 1930s.

Due to the narrowing down of his chances in Hungary, he chose emigration and in 1937 he ended up in Paris. He spent two years here, taking advantage of the time quite intensively, since at the same time he worked, studied and was engaged

in politics. It could be considered as an important fact in his life, that he met Etienne Hajdu and could work together with Matthieu Matégot. As he was banished from France he was obliged to return to his home country. At this time **he was still going to be a graphic artist** and worked in this field in Hungary too. He designed quite a few book covers for the Cserépfalvi publishing house, but in most cases he designed for the Singer and Wolfner publishing houses. His works attracted attention. In 1946 *Emő Kállai* wrote the following comment on his activity:

“He was excellent at involving the delineation symbolising the book’s contents and mood into couple of simple lines and colour and at composing this with the letters indicating the book’s author, title and publisher. These cover pages evidence fine sense of proportion and refined decorative taste.”

Imre Cserépfalvi’s book under the title “Memoir of a publisher” also refers to Kádár’s successful activity, in which Cserépfalvi writes the following recalling a book-day: *“Above all, I have to lay emphasis on Attila József’s volume of poetry under the title “Döntsd a tőkét!”*, which also contained the revolutionary poems of József Attila. *Much has been said about this little book by the press and the perfectly well made cover was a great advantage to the book. It shows Attila József and it was drawn by the outstanding graphic artist, György Kádár.”*

The reason why quoting the above said is important is that according to our opinion, **in the further development of György Kádár’s whole path of life the role of the line is very significant.** He becomes a painter, as a matter of fact he starts painting consciously from 1939, but a kind of graphic mind and graphic constructional style is characteristic of his whole artistic activity.

Another respect, in which György Kádár’s path

of life differs from that of the majority of his generation, is that he is one of the few witnesses, who **had been to the hell of hells**, in the Nazi death camps. He was freed in 1945 in Buchenwald and it took him months until he could regain his health. Thus, it is evident that in his art the representation of personally experienced shocks and tragedies becomes determinative for years. He made two graphic series, which with the contrasts of black and white; with their dynamic, expressive, and experienced intense emotions are the basic documents of his artistic activity.

It is characteristic of the professional success of these series, that today they belong to the possession of the Vanderbilt University (Nashville, Tennessee), and since the works are used in studies of the Holocaust, they are not only part of an art collection. Besides, the collection is on tour as well and thus, since 1986 it has been exhibited in several places in the USA, including the Capitol in Washington.

Naturally, it is almost inevitable that influenced by his former intention and the experienced suffering, the **artist soon found association with politics**, and these circumstances later had a great impact on the development of his art too.

However, **before** his period connecting to the so-called socialist realism – like a formed transition – around the years 1946, 1948 György Kádár made several **pastels**, which later turned into a series, and on which a new experience appeared, the representation of work, but for the time being in a relaxed, often in an easy representation.

One of the reasons why these pastels, from which we can find as many as 40 pieces in the artist’s studio are attracting greater attention nowadays is that **they have been overshadowed** in the Kádár – artistic activity, which is exceptionally rich in the technical sense as well. This overshadowing might be the consequence of the

direction the artist’s professional life turned to later on, breaking away from the embrace of the socialist-realism, it led him in the direction of the monumental genre, from the means of which this technique of long tradition was already missing.

We can trace the technical roots of the pastels in his camp – pictures, since those were typically large-scale charcoal drawings and **the relation of charcoal and pastel is very well known.** Pastel, though nowadays it has escaped from this bond, was considered as a graphic technique, and at the time of its origin, in the early 18th century it was used in the French graphic art. In the beginning pastel was used similarly as chalk and the surface of the drawing was done in extremely meticulous care. This was followed by the technique of the charcoal drawings and then in the second half of the 19th century emphasise was shifted in the direction of colours and thus, pastels with picturesque effect were created. A pastel created such way, with its tender, soft and blending, almost ash-like patches of colour **was indeed a borderline between graphic art and painting.** It is important to note that the degrees of tonality are achieved by the adding of black and white paint-powder.

That is to say, György Kádár practically “drawing” his terrible sufferings out of himself, **passed on to pastel from charcoal almost organically**, and thus, in the activity of the graphic artist Kádár it is here, that we can first see signs of **his affection for colours.** His path is also original in the sense that his themes correspond only partly to the traditional use of this technique. Namely, within the borders of this technique, beside the women figures, portraits and landscapes, the representation of work, the theme of industry and agriculture also appears in Kádár’s activity, which makes him a pioneer in this respect. He visits and draws a pastel in the coal mine of Dorog, works on

the theme of the stone-quarry in Budakalász, he is there in the carbide-factory, among the metal-workers.

These themes and places already seem anachronism today and it is surprising how **ever-precious works he could create** in them, and on the basis of his impressions. Today, after the millennium it is exciting to discover this vitality, this liveliness – the works being drawn as many as fifty years ago – that **they also carry a message for us, here and now**, which we have to look upon as a great value.

One of the characteristics of these works is what *György Kádár* said in a former interview, yet together with his wife, Mária Túry:

“Our conceptual platform is common: neither of us likes literariness and sentimentalism in painting. I “bone” my paintings completely, striving for the utmost laconism.”

Though here the artist does not refer to his pastels in particular, his words and statement, that **he does not like literariness, sentimentalism and that he strives for laconism**, hold true of these works as well. **The same is realised on his pastels too.** On the works created later, in the fifties, we find exactly what the artist later withdraws himself from, but what is remarkable in these early works, is that he does not “exaggerate” his theme, does not want to agitate, but creates a work of art unified in theme, colour and form, that is a **work of art unified in composition**. A kind of Puritanism, coordination prevails, he is able to keep all his works in unity, and at the same time he explicitly suggests power, a kind of **robustness, dynamics**.

And this is united with another **unique characteristic: the variety of his use of colours, his ability to use this soft, often even sensible technique with such elegant treatment of colours, especially in tinted, dark tonalities.**

Thus, it is important for us to see these works, because this is the path Kádár continues after the 50s. It is this uniting confident knowledge of composition, which he will build his artistic approach on in the following years, going in the direction of abstraction, and connecting with constructivism.

Beside his indicated and always admitted public, leftist emotions György Kádár’s path of life as a painter is also unique in the sense that his periods apparently show spectacular changes. In consequence of his significant mural and monumental commissioned works, he spent a lot of time dealing with the practical and theoretical questions regarding applied arts in connection with architecture. His designs were carried out in several techniques (sgraffito, mosaic, wood-marquetry, panno, aluminium panno, gobelin), the preparation of which always stimulated him to draw exceptionally **thorough plans**.

The collection of these works itself carried such value, that the artist staged an individual exhibition from his cartoons, titled “**Art of Interior Spaces**” at the Art Gallery, for the occasion of his 60th birthday in 1972. Most of these works were given commissioned works, characteristically large-scaled cartoons, tapestry-designs, monotypes. It is noteworthy, that *Máté Major*, who then tried to place the role of the artist in the contemporary constructive architectural view called the „new architecture”, wrote the precious, deep catalogue preface. Beside his train of thoughts emphasising a kind of unity and organic nature, Major values the painter’s artistic activity correctly, saying that: *“In the majority of cases György Kádár chooses non-figurative solutions for the theme of his cartoons. In these works of his, above all, the artist exploits the limitless variety of shapes lyrical abstraction offers, to awaken the experiences of*

art-lovers. With good pictorial sense and taste, few and moderately assorted colours, spontaneous shapes and with the rich brushwork of the surfaces, the works he creates even when cartoons, fit in the tectonic frame of the building harmonically and delightfully, without trying to escape from these.”

It is indeed an important development, that by this time it is proved that the figurative mural work soon loses its validity and its shape composition based on up-to-datedness fades. Thus, in the long-term we can only think of works that are created with non-figurativity, but with strong association system and fit in the architectural space harmonically. In these works the role of the above-emphasised line is significant. Contrasts are created, patches are formed, and **we are witnessing the merging of drawing qualities and picturesqueness**.

Kádár continues this path and as the years go by it is his 75th birthday that marks another important exhibition in the Kádár artistic activity, when in 1987 he stages an individual exhibition at the Vigadó Hall Gallery. At this exhibition he stages thirty oil-paintings and more than thirty pencil drawings, which were all made – obviously – in the mid 80’s and had a common title: **organic shapes**.

This exhibition is also a significant stage in György Kádár’s professional life, since his always characteristic disciplined shape-world, and the constructive forming approach with great lyricism and vitality, creates a truly deeply organic attitude, in which the viewer is also filled with a luxuriant feeling of freedom. His exhibition attracts professional attention.

Mimi Kratochwill, who incidentally mounted this important exhibition as well, wrote the catalogue preface for the exhibition. She discovers

the strong natural inspiration of the works and their important abstract characteristics too, saying that: *„Their prevailing moods, which are defined by the dominant colours, as if symbols, range from the tragedy to the joyful will to live, and thus, carry human values and feelings. It is not accidental that his colour-compositions reflect the shapes and experiments of nature, which re-echo in the rhythm of lines, whether they appear in larger patches or in the more shaded surfaces of fine brushwork.”*

Kádár continues his artistic activity even after his 80th birthday. Furthermore, it seems that after painting the still-life-s that determined his activity in the 60s and 70s, and especially after the exhibition staged at the Vigadó Hall Gallery, **the 1990s add a new spirit to his art**, which is most characteristic for being distant from any kind of monotony or repetition. And even if there is a coherent approaching line, **this series of works is quite various in technique, size and in atmosphere as well.** The other significant characteristic is that **we cannot feel any kind of the so-called old-age nostalgia in his works**, he does not become simplified, does not seek mystical worlds and if we can say this without being rude – though it is true – he is not bidding farewell. The György Kádár of the 90’s is still **the artist of hard shapes**. In his art configuration plays a great role, which perhaps sometimes mixes with a **subjective** surrealism, but beside the organic approach, it is always characterised by **structure – creation** as well.

Taking also in consideration that in his studio new works were created continuously, the artist wished to celebrate his 85th birthday with a significant surveying exhibition. Following several initiations, the exhibition was finally realised in February 1997 at the halls of the

Congress Centre in Budapest, which is though not quite suitable for holding a vast exhibition of applied arts, it still provided the opportunity for staging an expressive survey.

Nearly a hundred and fifty works were staged at this exhibition, characteristically focusing on the last decades and one could almost say that it was fascinating to see the ambition of work that develops the artist's exciting activity further, though by this time he has been working in solitude, away from the public. *Tibor Wehner*, who also mounted this exhibition – among others – says the following in his article about the event:

“The fascinating, inexhaustible richness of the abstract-expressive Kádár-compositions, their impulsive power, the irresistible flow of motives and the particularly sensitive colour harmony suggests that the painter's affection for monumental genres, artistic forms and expressions has not lost its intensity even after his eightieth birthday and after having created so many works.”

And this statement is still true today. **György Kádár has been doing creative work until the recent times.** He makes drawings after models – with fine lines concentrating on sight. And he paints, and though in his paintings the possibility of monumentalism is often present, the value of his works represent an artist, who works with strong intellectual. Kádár's **colour use is still vivid, powerful.** His often contrasty, lively, cut up and **released shapes are full of dynamics**, while with his abstract formations a **softer world also appears.** However, this softer world is never the field of sensitivity in Kádár's artistic activity – it is no part of his intention – but the field of **his poetic intellectual.** His works are characterised by strong decorativity, which shows the summarising of imaginary and real landscapes, in which micro – and macro structures are synthesized.

Thus, when we greet György Kádár for the

occasion of his ninetieth birthday, we do not only register the values of this old age – which is itself significant – but we register **the exceptionally lively** personality, who is creating art continuously behind his more and more secluded habit. **The age and artistic activity together give reason to his exhibitions staged in this period at the Körmendi and Vigadó Hall Galleries.**

Naturally, if we write about György Kádár, we cannot let pass without remark that among the activities and events of his path of life, **teaching played a significant role.** After the war in 1947 first he became a professor at the Academy of Fine Arts, and let us mention that among his students we can find such artists as Tibor Zala, Győző Varga, János Kass, Arnold Gross, Gyula Kajári, Károly Raszler or Nándor Szilvássy). The passing of time is also indicated by the fact that among his former students we can find artists who have already celebrated their 80th birthdays...

Having spent two years at the Academy of Fine Arts, in 1949 Kádár started teaching at the Academy of Applied Arts, where he was a professor of painting until his retirement in 1974.

He taught together with the outstanding masters of Hungarian applied arts, and **most of his nearly two hundred students are today excellent, well-known figures of Hungarian applied arts.** Just for a glance let us mention that Imre Kocsis, György Kiss, András Szunyoghy, József Szentgyörgyi, El Kazovszkij, Márton Barabás and Gábor Záborszky also look up on Kádár as their professor.

One of the most initiated experts and analysts of György Kádár's artistic activity was *Sándor Lánicz* (his small book published by the Publishing House of the Foundation of Applied Arts in 1980 is still a basic source) who said the following in a essay regarding the works of several artists:

“In our swarmed-distracted artistic life there is

hardly enough attention paid to the inspired artistic creative work, that is driven by the artist's own inspiration and inner compulsion, and which is called the developing of the artistic activity by us, art historians. Yet, the artistic activity of György Kádár is noteworthy by all means, not only because of the quality of the created works, but also because this oeuvre is a characteristic product of our age.”

These lines were written by Sándor Lánicz in 1988 and they are still quite up-to-date today, already in the new millennium. This “not paying enough attention” has to be dissolved by these specially assorted exhibitions staged for the occasion of the artist's ninetieth birthday and by this publication, which focuses on two periods of

this outstandingly long artistic activity. Namely, it focuses on the **pastels created in the second half of the 40s**, almost as if discovering them, and on **the new works from the 90s, which also means a revelation.**

Age and artistic activity intertwine this way, influencing and being conditional upon one another, but indicating that there are very few such achievements that we could greet in the beginning of the 21st century looking back at the past century. And this is one such exceptional occasion.

Budapest, July, 2000

Balázs Feledy

1940-es évek:
PASZTELLEK

The 1940s: pastels

Körmendi Galéria, Sopron,
2001

Asszony, 1939, papír, pasztell, 40 x 27 cm
 Woman, 1939, pastel, paper, 40 x 27 cm

Száras napraforgók, 1940-es évek, papír, pasztell, 36,5 x 25,5 cm
 Dry Sunflowers, 1940s, pastel, paper, 36.5 x 25.5 cm

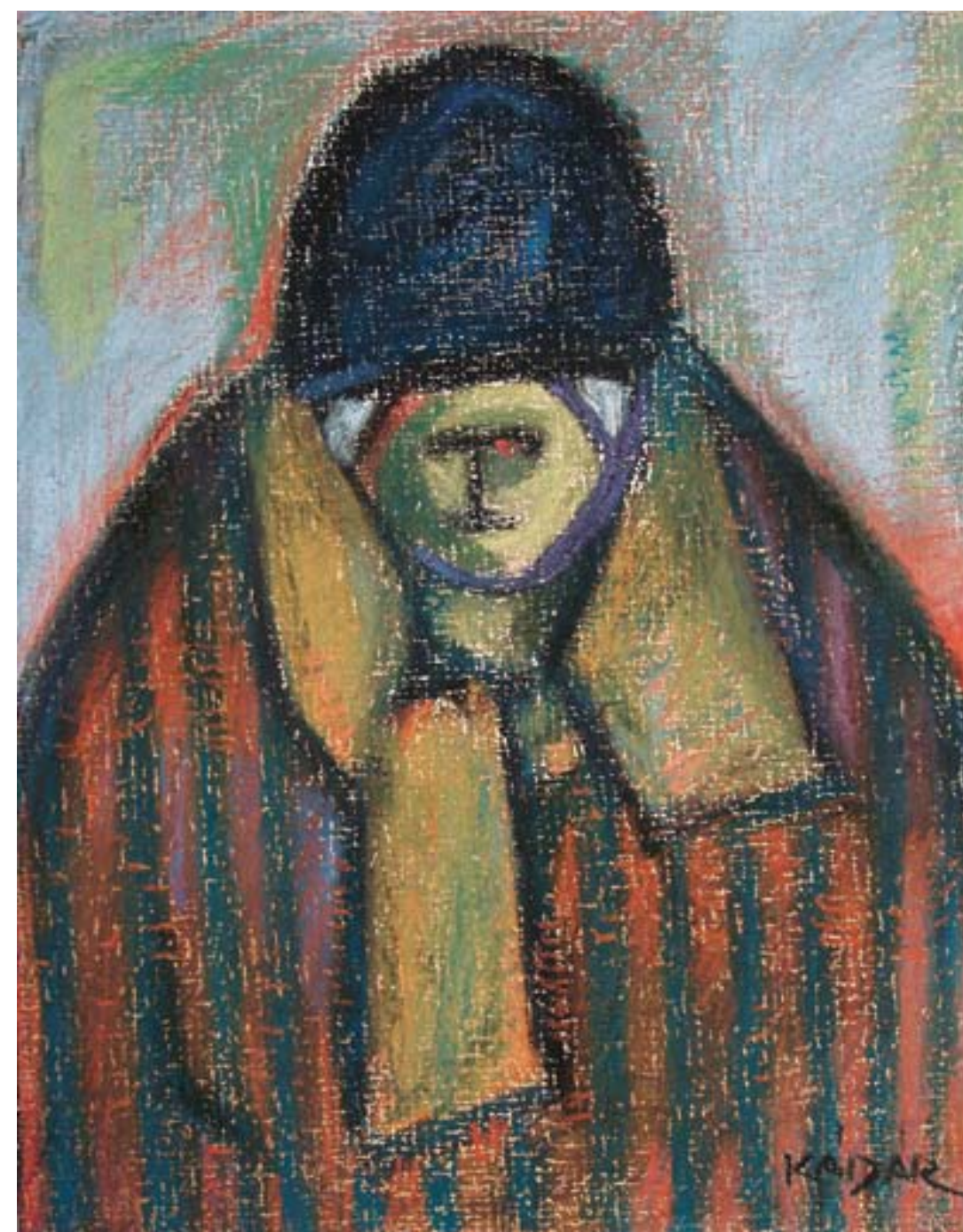
Asszony virággal, 1939, papír, pasztell, 40 x 29 cm
 Woman with Flower, 1939, pastel, paper, 40 x 29 cm

Kaszás, 1940-es évek, papír, pasztell, 55,5 x 42,5 cm
 Reaper, 1940s, pastel, paper, 55.5 x 42.5 cm

Félelem (a láger sorozatból), 1945, papír, pasztell, 40 x 28 cm
Fear (from the series of camp works), 1945, pastel, paper, 40 x 28 cm

Parasztasszony, 1946, papír, pasztell, 35 x 27 cm
Peasant Woman, 1946, pastel, paper, 35 x 27 cm

Kék ruhás nő, 1946, papír, pasztell, 63 x 40 cm
 Woman in Blue Dress, 1946, pastel, paper, 63 x 40 cm

Kendős asszony, 1946, papír, pasztell, 63 x 40 cm
 Woman Wearing a Shawl, 1946, pastel, paper, 63 x 40 cm

Öltözködő, 1947, papír, pasztell, 59 x 42 cm
Dressing Room, 1947, pastel, paper, 59 x 42 cm

Ülő akt, 1947, papír, pasztell, 60 x 42 cm
Sitting Nude, 1947, pastel, paper, 60 x 42 cm

Munka közben, 1940-es évek, papír, pasztell, 30 x 39 cm
Working, 1940s, pastel, paper, 30 x 39 cm

Trbinjei lány, 1947, papír, pasztell, 70 x 50 cm
Girl from Trbinje, 1947, pastel, paper, 70 x 50 cm

Munka közben (dorogi bánya), 1947, papír, pasztell, 63 x 43,5 cm
Working (at the coal mine of Dorog), 1947, pastel, paper, 63 x 43.5 cm

Dorogi szénbánya, 1947, papír, pasztell, 51 x 66 cm.
Coal Mine of Dorog, 1947, pastel, paper, 51 x 66 cm.

Dorogi széntároló, 1947, papír, pasztell, 50 x 36 cm
Coal Storer in Dorog, 1947, pastel, paper, 50 x 36 cm

Nehéz munkában, 1947, papír, pasztell, 67 x 51 cm
Working Hard, 1947, pastel, paper, 67 x 51 cm

Siratók, 1947, papír, szén, 44,5 x 62 cm
Mourners, 1947, charcoal, paper, 44.5 x 62 cm

Sárga vázas csendélet, 1947, papír, pasztell, 48 x 33,5 c.
Still-Life with Yellow Vase, 1947, pastel, paper, 48 x 33.5 cm

Ragusai pálma, 1947, papír, pasztell, 70 x 50 cm
Palm from Ragusa, 1947, pastel, paper, 70 x 50 cm

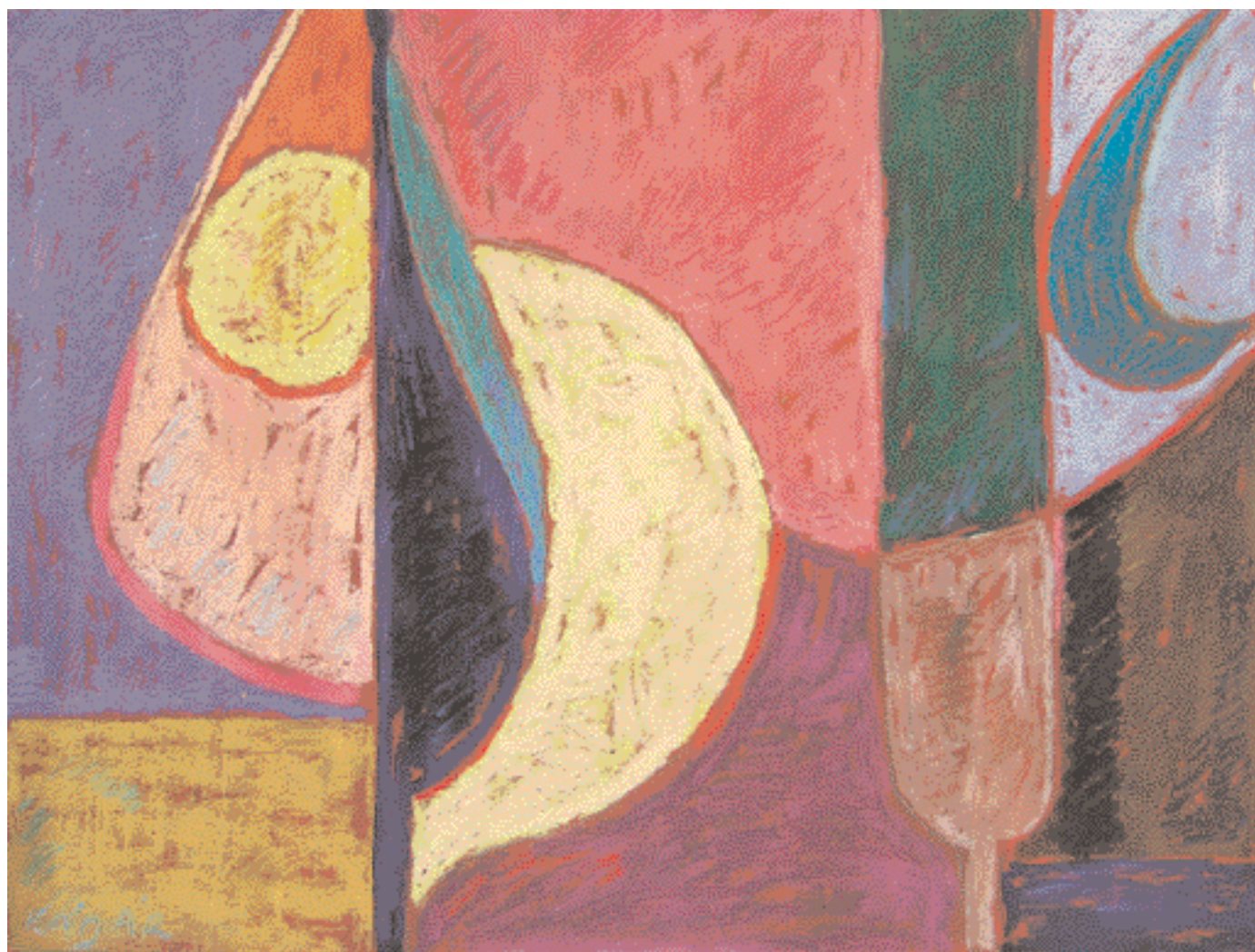
Leányfej, 1948, papír, pasztell, 43 x 29 cm
Girl's Head, 1948, pastel, paper, 43 x 29 cm

Somogyi Károly bányagépész, 1948, papír, pasztell, 60 x 42 cm
Károly Somogyi Engine-man, 1948, pastel, paper, 60 x 42 cm

Pálma, 1948, papír, pasztell, 47 x 34 cm
Palm, 1948, pastel, paper, 47 x 34 cm

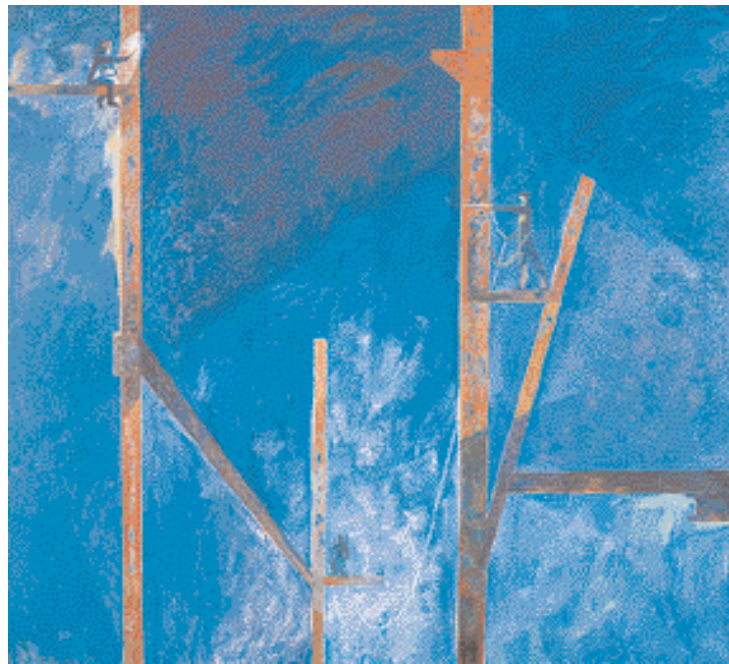
Hajnali táj, 1940-es évek, papír, pasztell, 30,5 x 40,5 cm
Landscape at Dawn, 1940s, pastel, paper, 30.5 x 40.5 cm

Válogatás az életműből

Selection from artistic
activity

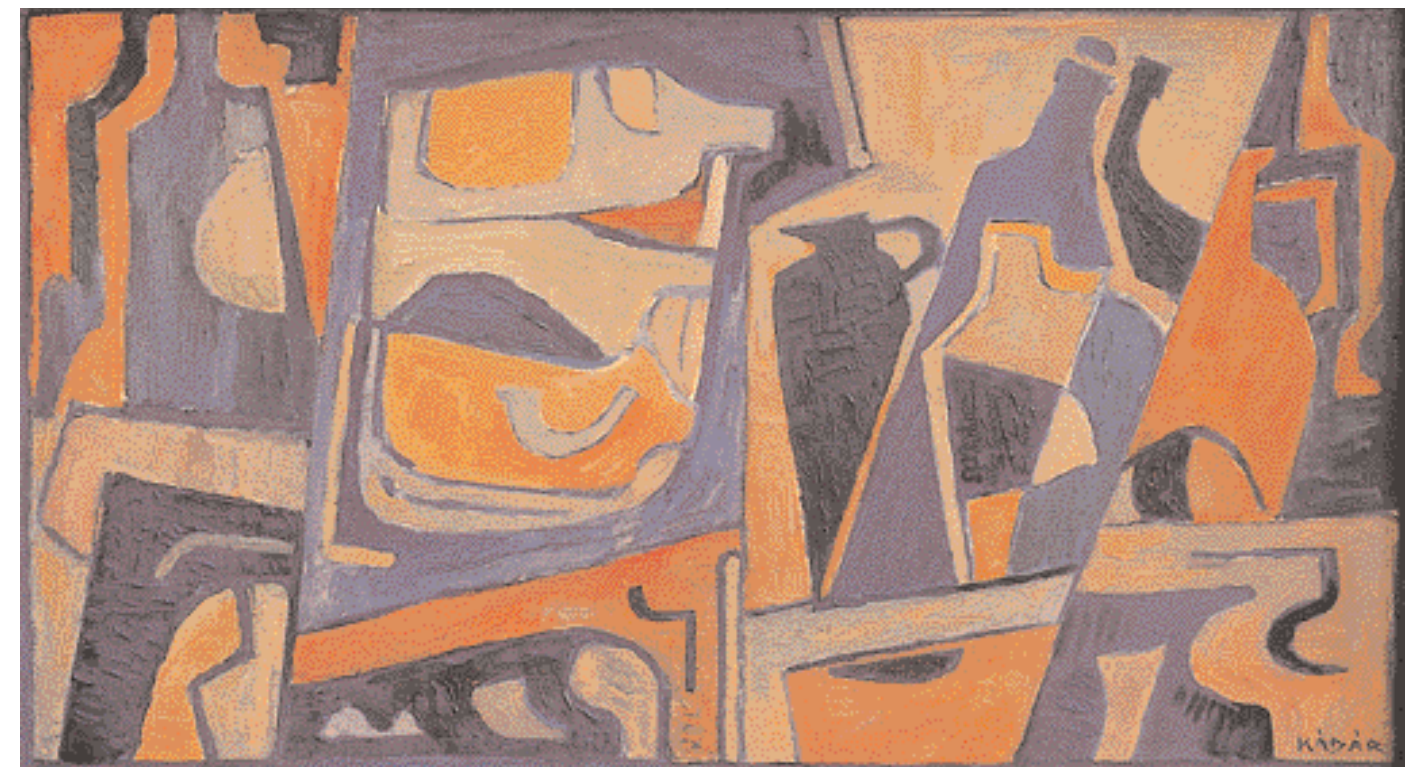
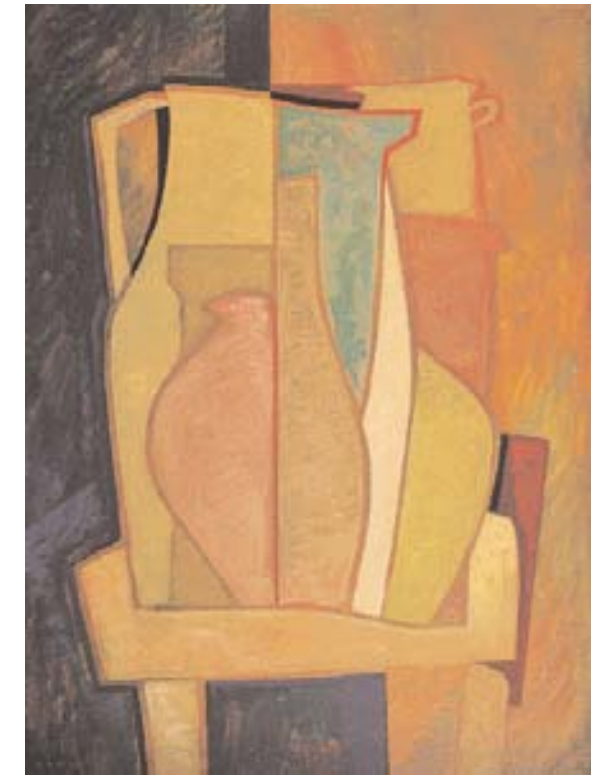

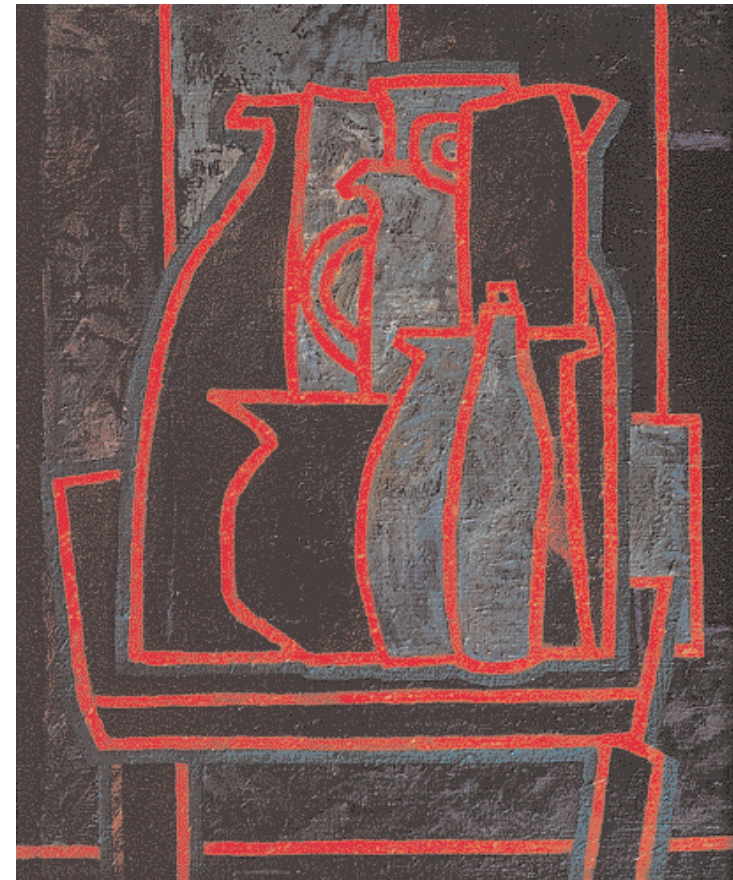
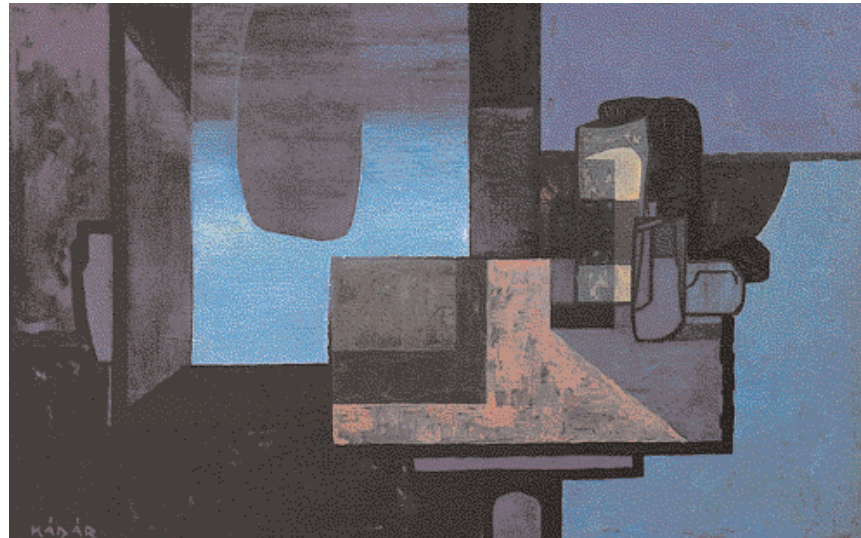
Konecsni Györggyel 1951-ben közösen festett Vihar előtt c. kép (Magyar Nemzeti Galéria) Fotó: Mester Tibor

Csendéletek

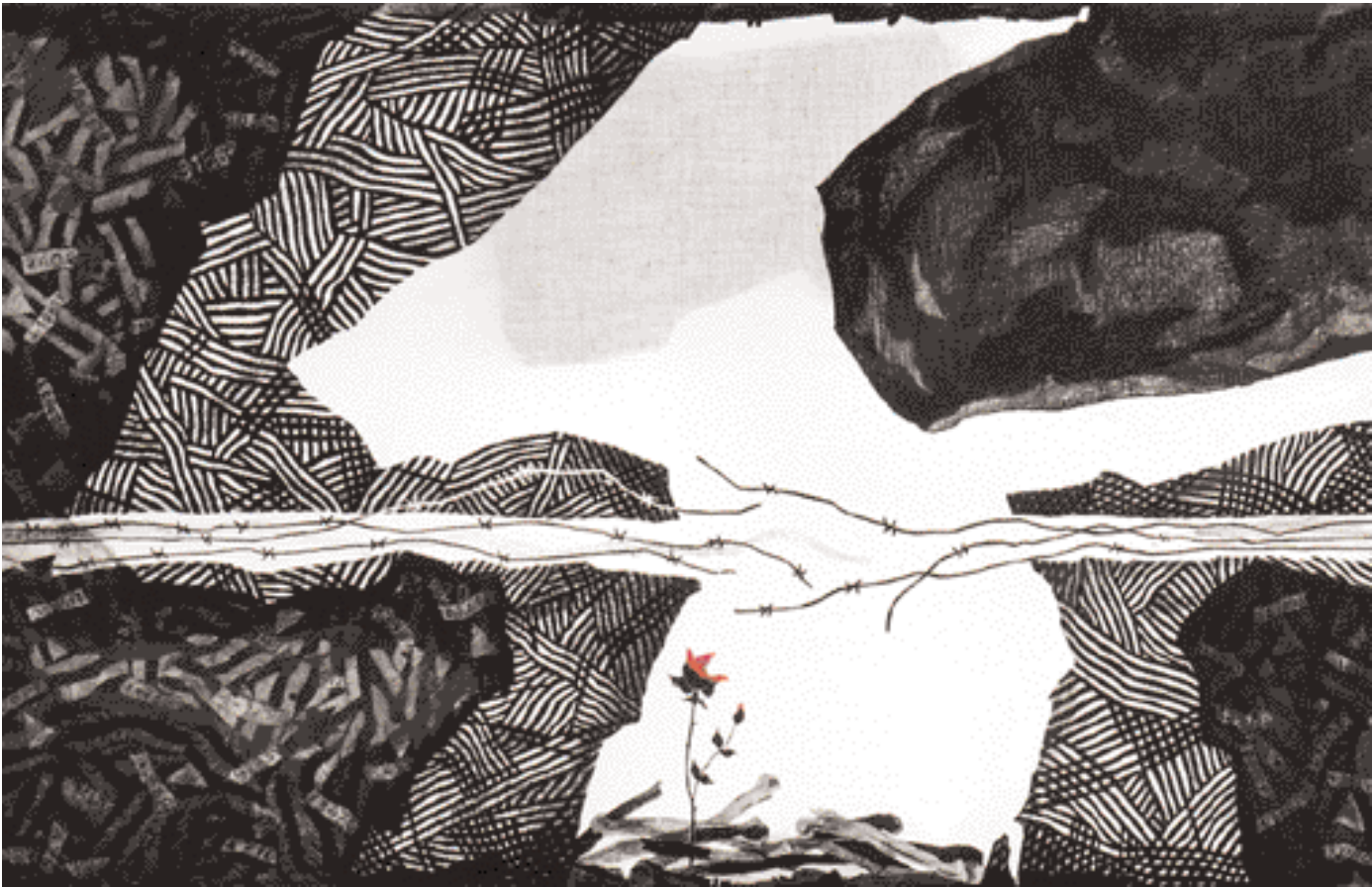
Still-lifes

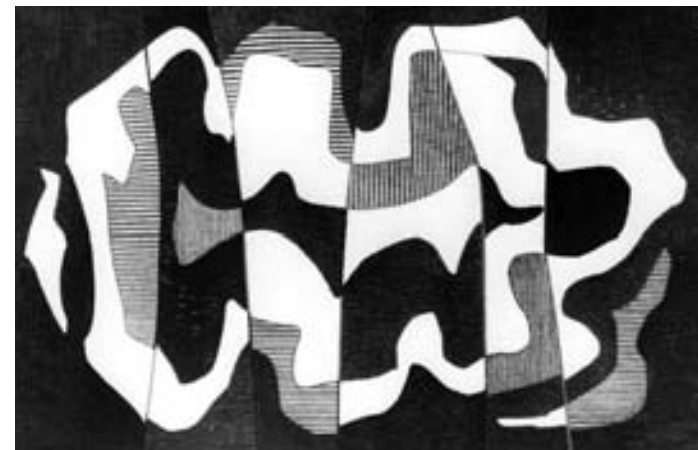
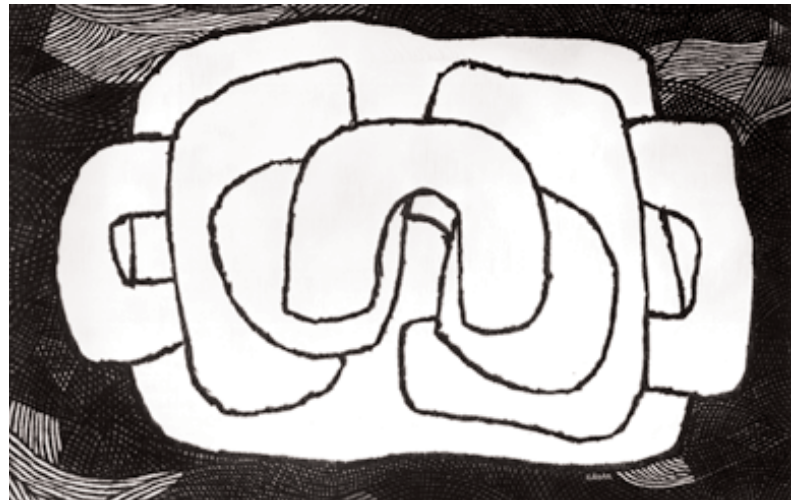

Gobelin-tervek,
kartonok

Gobelin-designs,
cartoons

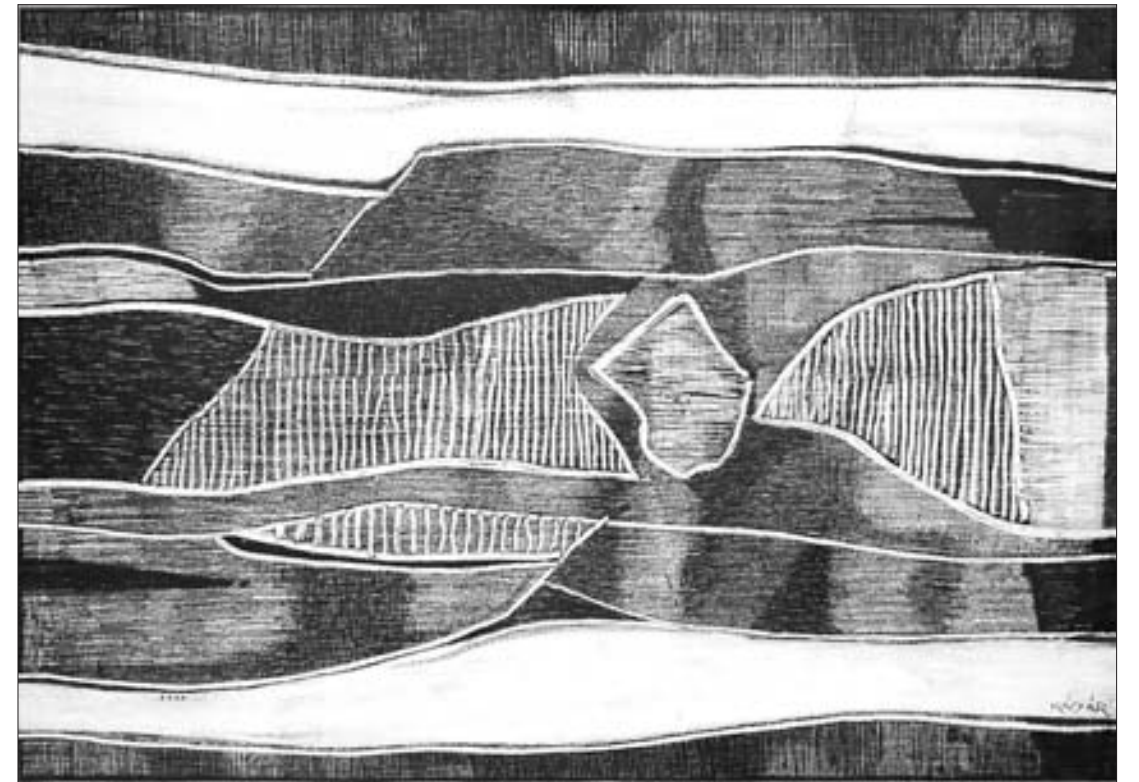

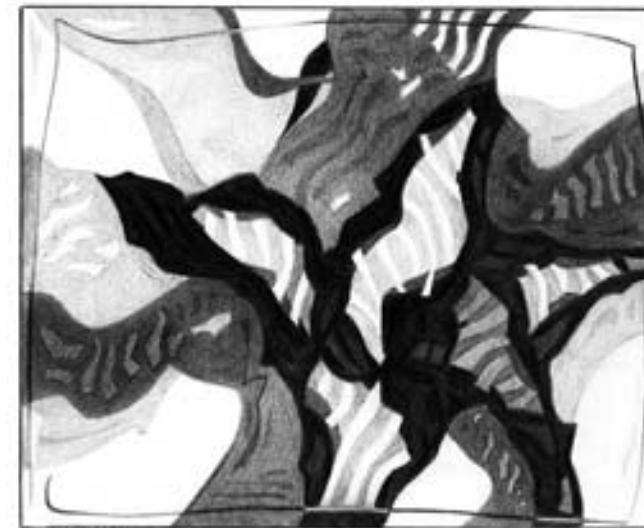
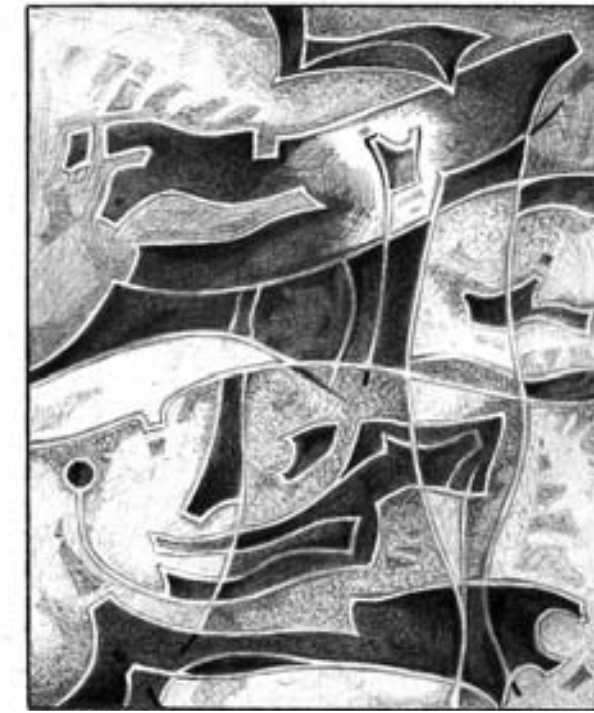
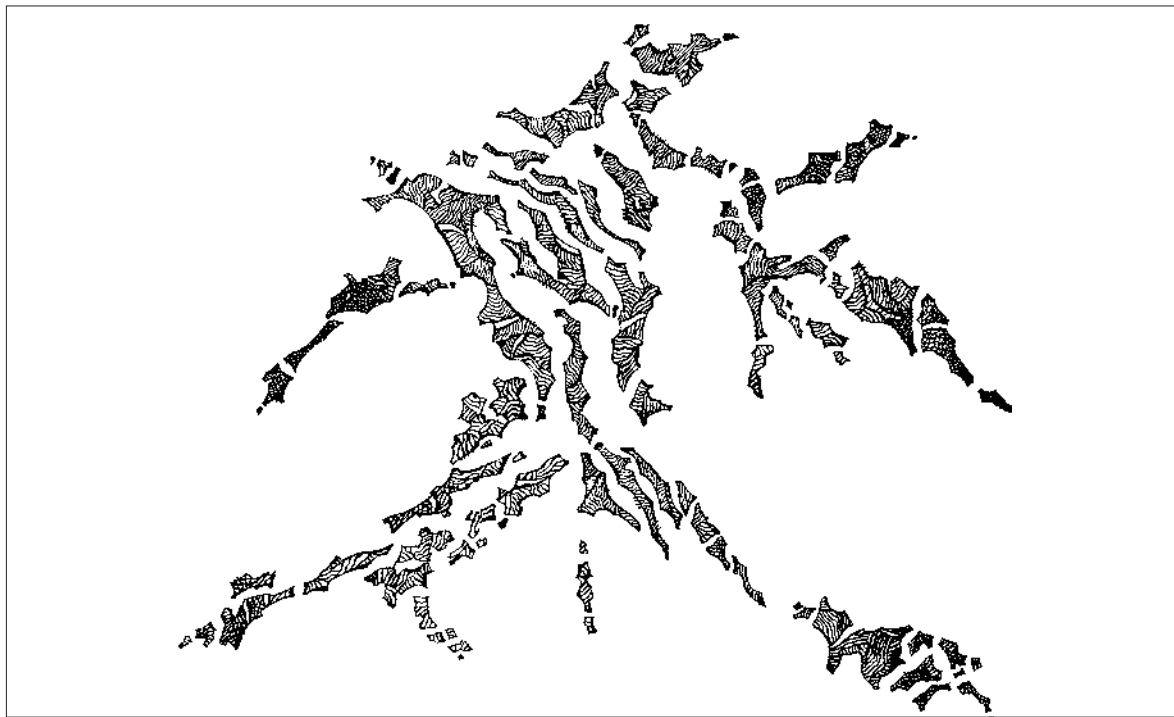
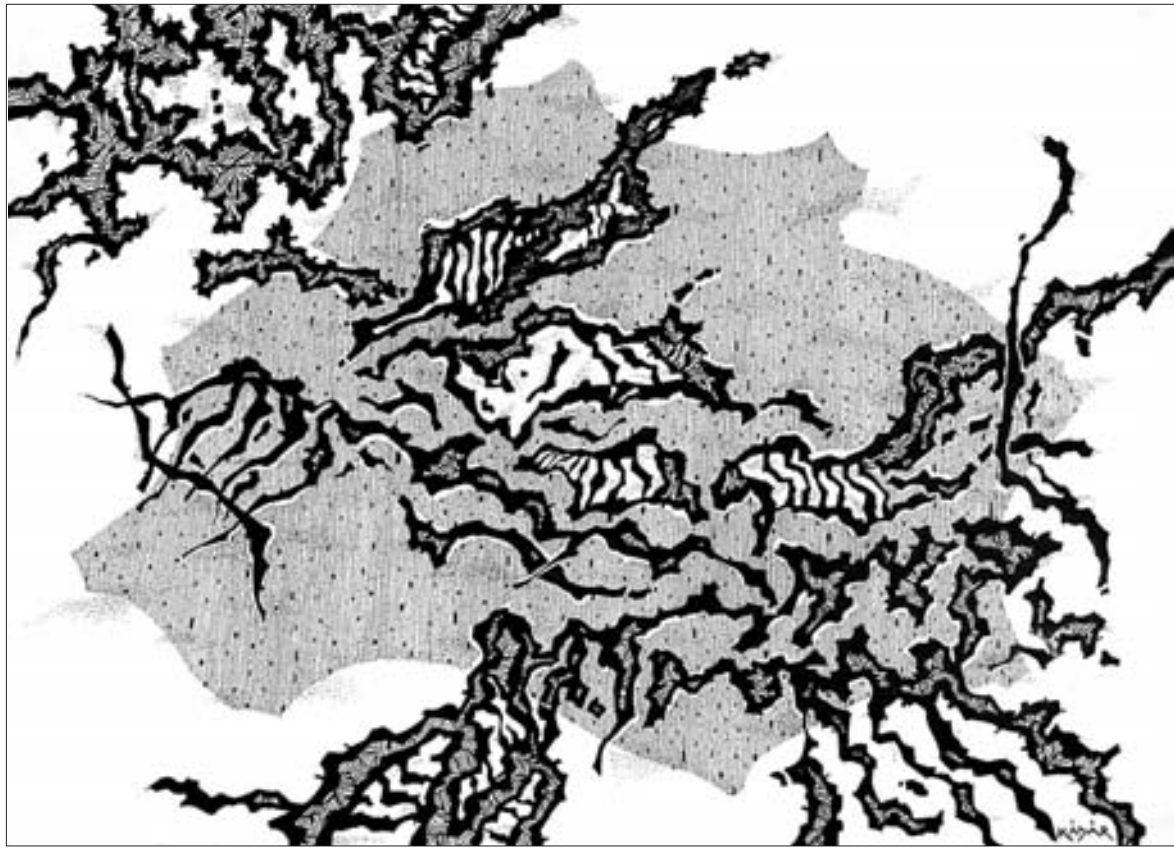

„Organikus formák”
“Organic shapes”

Grafikák
Drawings

1990-es évek

The 1990s

Vigadó Galéria, 2002

Vigadó Hall Gallery

Natura viva, 1993., olaj, farost, 28,5 x 39 cm
Natura Viva, 1993, oil, wood fiber, 28.5 x 39 cm.

Mozgásrendszer, 1996., olaj, farost, 40 x 70 cm
 System of Motion, 1996, oil, wood fiber, 40 x 70 cm

Mikrovilág, 1996., olaj, farost, 36 x 46,5 cm
 Microworld, 1996, oil, wood fiber, 36 x 46.5 cm

Dekoratív formák, 1997, olaj, farost, 61 x 80,5 cm
Decorative Shapes, 1997, oil, wood fiber, 61 x 80.5 cm

Cím nélkül, 1993., olaj, farost, 28,5 x 39 cm.
Untitled, 1993, oil, wood fiber, 28.5 x 39 cm.

Örvénylő formák, 1996., olaj, farost, 54 x 64 cm.
Whirling Shapes, 1996, oil, wood fiber, 54 x 64 cm.

Faktúrák, 1996., olaj, farost, 80 x 92 cm.
Brushworks, 1996, oil, wood fiber, 80 x 92 cm.

Játékos formák, 1996., olaj, farost, 60 x 80 cm
 Playful Shapes, 1996, oil, wood fiber, 60 x 80 cm

Organikus mozgás, 1996., olaj, farost, 60 x 80 cm
 Organic Movement, 1996, oil, wood fiber, 60 x 80 cm

Szálkás kép, 1996. olaj, farost, 40 x 70 cm
 Splintery Picture, 1996, oil, wood fiber, 40 x 70 cm

Fiction, 1990-es évek, olaj, farost, 44 x 46 cm
 Fiction, 1990s, oil, wood fiber, 44 x 46 cm

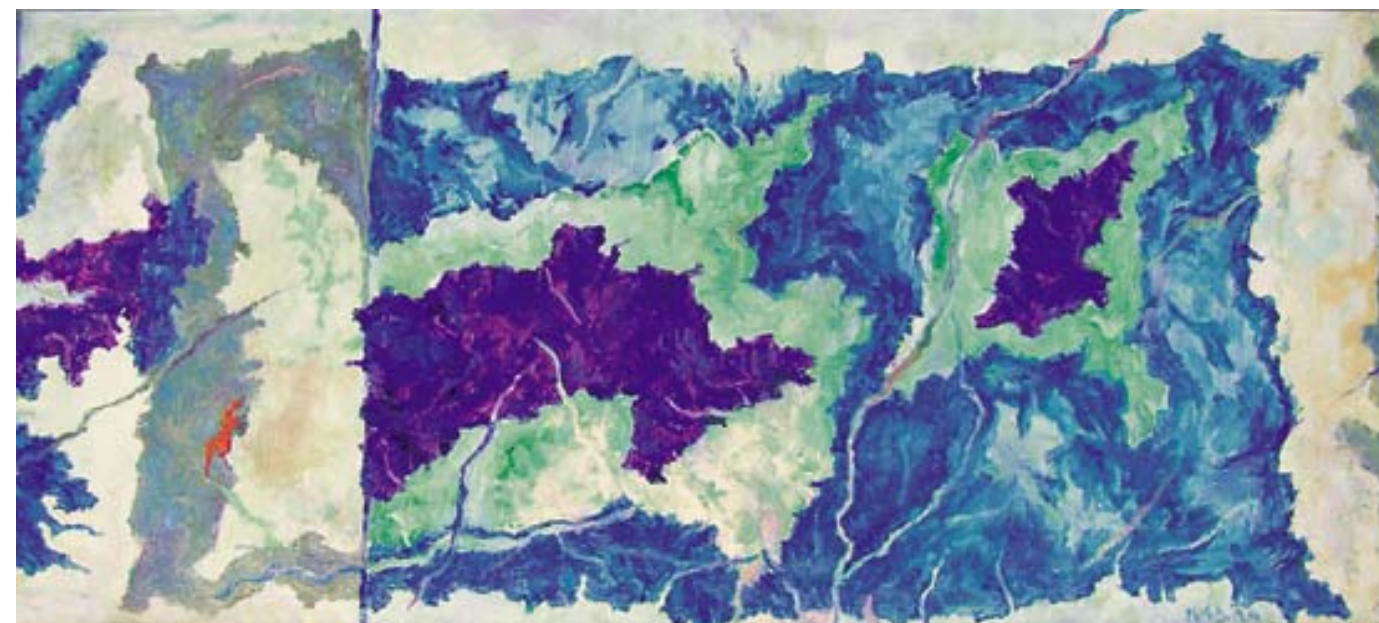
Másfél, 1990-es évek, olaj, farost, 40 x 98 cm
 One and a half, 1990s, oi, wood fiber, 40 x 68 cm

Rezonancia, 1990-es évek, olaj, farost, 16 x 34 cm
 Resonance, 1990s, oil, wood fiber, 16 x 34 cm

Őstermészet, 1996., olaj, farost, 60 x 80 cm.
Virgin Nature, 1996, oil, wood fiber, 60 x 80 cm.

Kékség, 1999., olaj, farost, 36 x 80 cm.
Blueness, 1999, oil, wood fiber, 36 x 80 cm.

Organikus mozgás, 1993, olaj, farost, 34,5 x 53,5 cm
Organic Movement, 1993, oil, wood fiber, 34.5 x 53.5 cm

No. 29. 1999. június 25. olaj, farost, 50 x 70 cm
No. 29. June 25, 1999, oil, wood fiber, 50 x 70 cm

No. 11. 1998, olaj, farost, 38,5 x 58,5 cm
 No. 11. 1998, oil, wood fiber, 38.5 x 58.5 cm

No. 1. 1990-es évek, olaj, farost, 35 x 52 cm
 No. 1. 1990s, oil, wood fiber, 35 x 52 cm

No. 24. 1998. december 19., olaj, farost, 20 x 26,5 cm
 No. 24. December 19, 1998, oil, wood fiber,, 20 x 26.5 cm

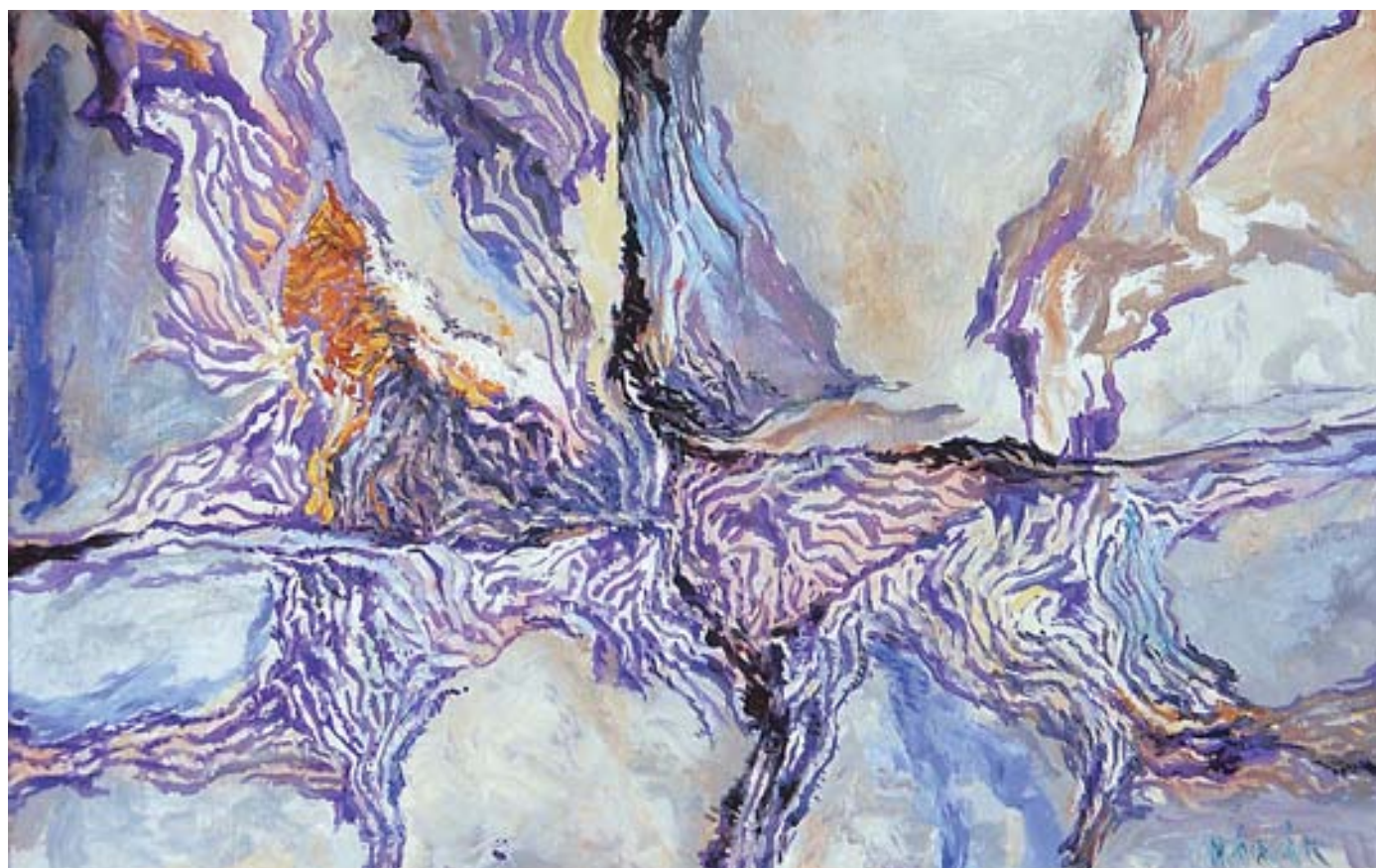
Szín és tér, 1994, olaj, farost, 40 x 50 cm
 Colour and Space, 1994, oil, wood fiber, 40 x 50 cm

No. 30. 1999. július 7., olaj, farost, 40 x 70 cm
 No. 30. July 7, 1999, oil, wood fiber, 40 x 70 cm

No. 22. 1998. augusztus 16., olaj, farost, 30,5 x 56 cm
 No. 22. August 26, 1998, oil, wood fiber, 30.5 x 56 cm

No. 16. 1998. május 17., olaj, farost, 29 x 46 cm
 No. 16. May 17, 1998, oil, wood fiber, 29 x 46 cm

Karácsony, 1997. december 23., olaj, farost, 63,7 x 52,3 cm
 Christmas, December 23, 1997, oil, wood fiber, 63.7 x 52.3 cm

Képződmények, 1997, olaj, farost, 50,5 x 82 cm
Formations, 1997, oil, wood fiber, 50.5 x 82 cm

No. 31. 1999 augusztus 29., olaj, farost, 34,5 x 45,5 cm
No. 31. August 29, 1999, oil, wood fiber, 34.5 x 45.5 cm

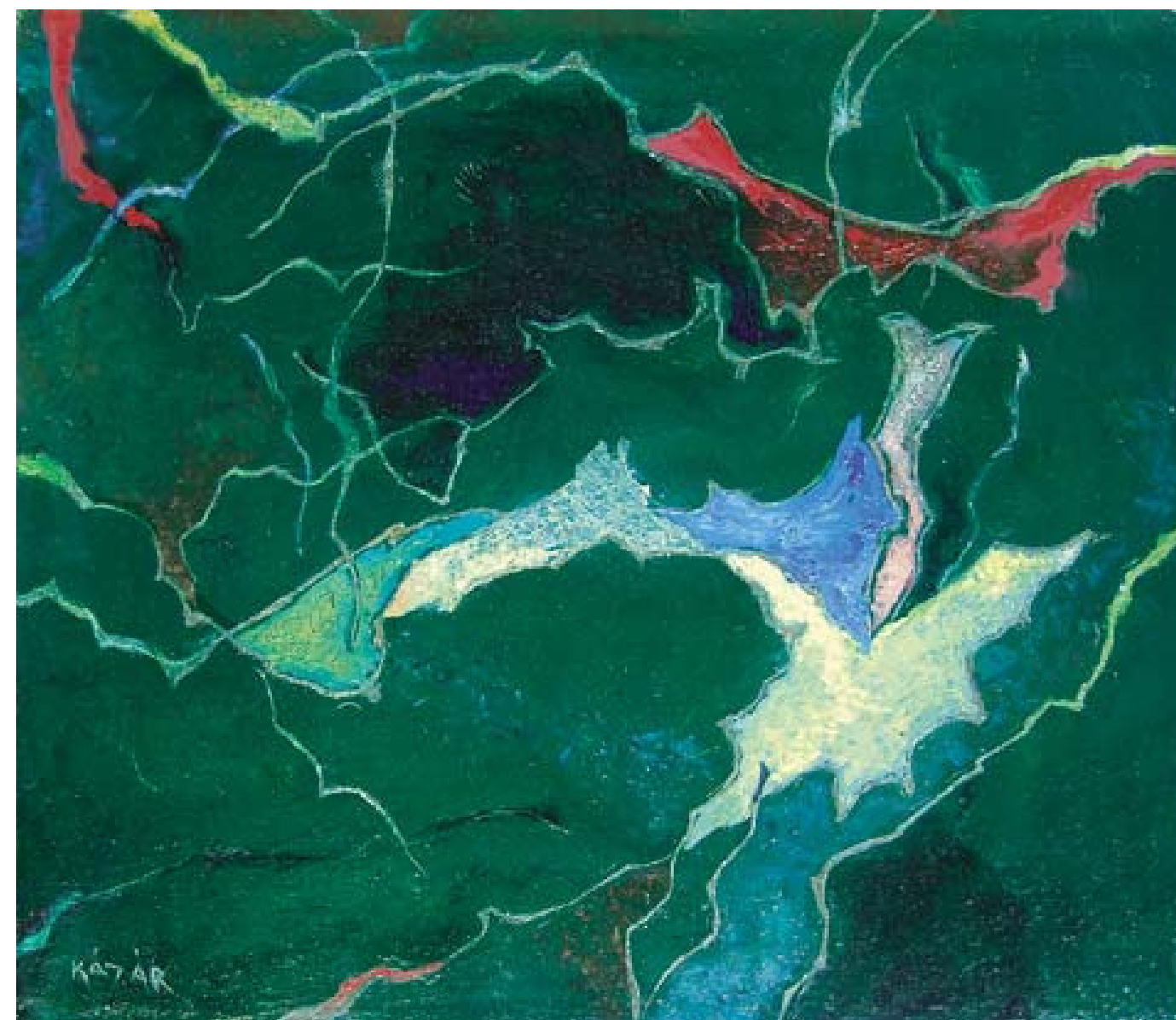
Szövedék, 1995., olaj, vászon, 60,5 x 41 cm.
Fabric, 1995, oil, canvas, 60,5 x 41 cm.

Organikus mozgás, 1995, olaj, vászon, 74,5 x 102 cm
Organic Movement, 1995, oil, canvas, 74.5 x 102 cm

No. 15. 1998. jūnijs 18. olaj, farost, 27 x 30, 5 cm
 No. 15. June 18, 1998, oil, wood fiber, 22 x 30. 5 cm

No. 2. 1996, olaj, farost, 28,5 x 32,5 cm
 No. 2. 1996, oil, wood fiber, 28.5 x 32.5 c,

Genesis, 1990-es évek, olaj, farost, 30 x 19 cm
 Genesis, 1990s, oil, wood fiber, 30 x 19 cm

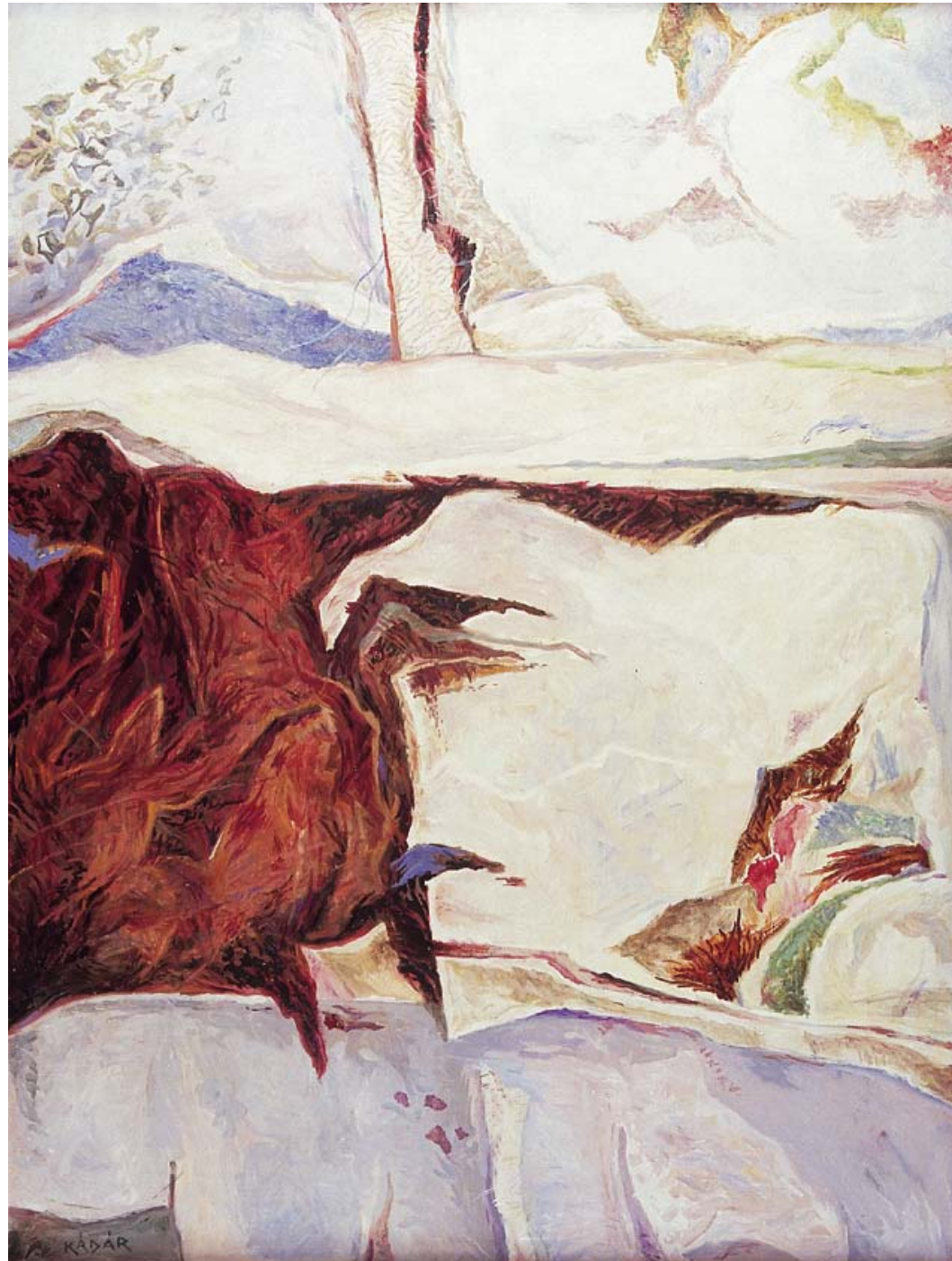
Metamorfózis, 1998, olaj, m farost, 40 x 68 cm
 Metamorphosis, 1998, oil, wood fiber, 40 x 68 cm

Feszültség, 1996, olaj, farost, 80 x 91,5 cm
Tension, 1996, oil, wood fiber, 80 x 91.5 cm

No. 21. 1998. augusztus 16. olaj, farost, 37 x 52 cm
No. 21. August 16, 1998 oil, wood fiber, 37 x 52 cm

Spirituális tér, 1996.június 14., olaj, farost, 80 x 60 cm.
Spiritual Space, June 14, 1996, oil, wood fiber, 80 x 60 cm.

Configuration, 1990-es évek, olaj, farost, 25 x 40 cm.
Configuration, 1990s, oil, wood fiber, 25 x 40 cm.

No. 4. 1997. május 7. olaj, farost, 24,5 x 33 cm
 No. 4. May 7, 1997. oil, wood fiber, 24.5 x 33 cm

No. 17. 1998. június 11. olaj, farost, 30 x 45 cm
 No. 17. June 11, 1998. oil, wood fiber, 30 x 45 cm

Struktúra, 1990-es évek, olaj, farost, 28,5 x 39 cm
 Structure, 1990s, oil, wood fiber, 28.5 x 39 cm

Kompozíció, 1990-es évek, olaj, farost, 36 x 47 cm
 Composition, 1990s, oil, wood fiber, 36 x 47 cm

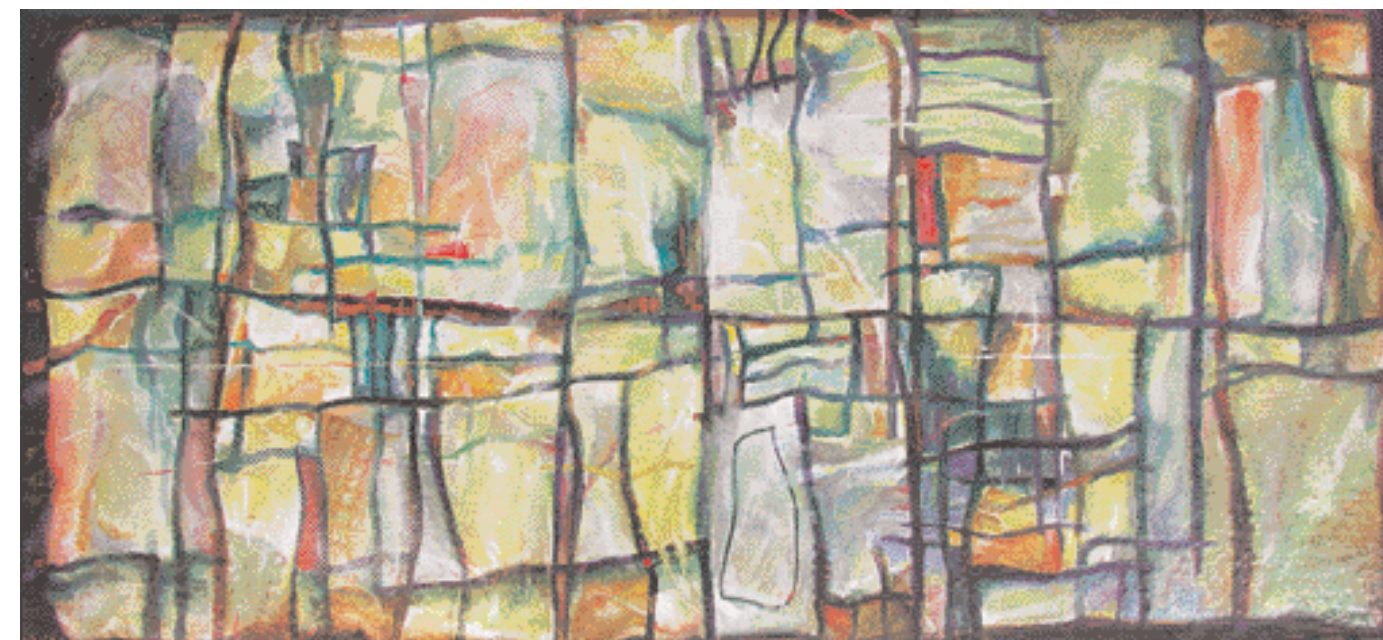
Nagyvárosi fények, 1993, olaj, farost, 41 x 82 cm
Big City Lights, 1993, oil, wood fiber, 41 x 82 cm

No. 23. 1998. szeptember 20. olaj, farost, 30 x 38,5 cm
No. 23. September 20, 1998, oil wood fiber, 30 x 38.5 cm

Végállomás, 1990-es évek, olaj, farost, 37,5 x 60,5 cm
Terminal Point, 1990s, oil, wood fiber, 37.5 x 60.5 cm

Horizontális és vertikális, 1993, olaj, farost, 39 x 83 cm
Horizontal and Vertical, 1993, oil, wood fiber, 39 x 83 cm

No. 26. 1999. február 16. olaj, farost, 25 x 45 cm
 No. 26. February 16 1999, oil, wood fiber, 25 x 45 cm

No. 8. 1997. szeptember 23. olaj, farost, 30,5 x 80 cm
 No. 8. September 23, 1997, oil, wood, 30.5 x 80 cm

Viszonylatok, 1996, olaj, farost, 68 x 80 cm
Relations, 1996, oil, wood fiber, 68 x 80 cm

No. 18. 1998. május 29. olaj, farost, 30 x 44,5 cm
No. 18. May 29, 1998, oil, wood fiber, 30 x 44.5 cm

No. 19. 1998. július 22. olaj, farost, 27,5 x 39,5 cm
 No. 19. July 22, 1998, oil, wood fiber, 27.5 x 39.5 cm

No. 27. 1999. február 22., olaj, farost, 36 x 25 cm
 No. 27. February 22, 1999, oil, wood fiber, 36 x 25 cm

Kompozitum, 1990-es évek, olaj, farost, 50 x 40 cm
Composition, 1990s, oil, wood fiber, 50 x 40 cm

No. 13. 1998 elején, olaj, farost, 40 x 63 cm
No. 13. beginning of 1998, oil, wood fiber, 40 x 63 cm

No. 9. 1997. december 21., olaj, farost, 47 x 60,5 cm
 No. 9. December 21, 1997, oil, wood fiber, 47 x 60.5 cm

No. 10. 1998 elején, olaj, farost, 69,7 x 39 cm
 No. 10. beginning of 1998, oil, wood fiber, 69.5 x 39 cm

No. 28. ,1999. március 6., olaj, farost, 25,5 x 35,5 cm
 No. 28. march 6, 1999, oil, wood fiber, 25.5 x 35.5 cm

No. 3. 1997. május 5., olaj, fa, 27 x 26 cm
 No. 3. May 5, 1997, oil, wood, 27 x 26 cm

Absztrakció, 2000, olaj, farost, 80,3 x 100 cm
 Abstraction, 2000, oil, wood fiber, 80.3 x 100 cm

Cím nélkül, 1990-es évek, olaj, farost, 35,5 x 25 cm
 Untitled, 1990s, oil, wood fiber, 35.5 x 25 cm

Kompozíció öt pontra, 1990-es évek, olaj, farost, 40 x 52 cm
Composition on Five Points, 1990s, oil, wood fiber, 40 x 52 cm

Cím nélkül, 1990-es évek, olaj, farost, 37 x 49 cm
Untitled, 1990s, oil, wood fiber, 37 x 49 cm

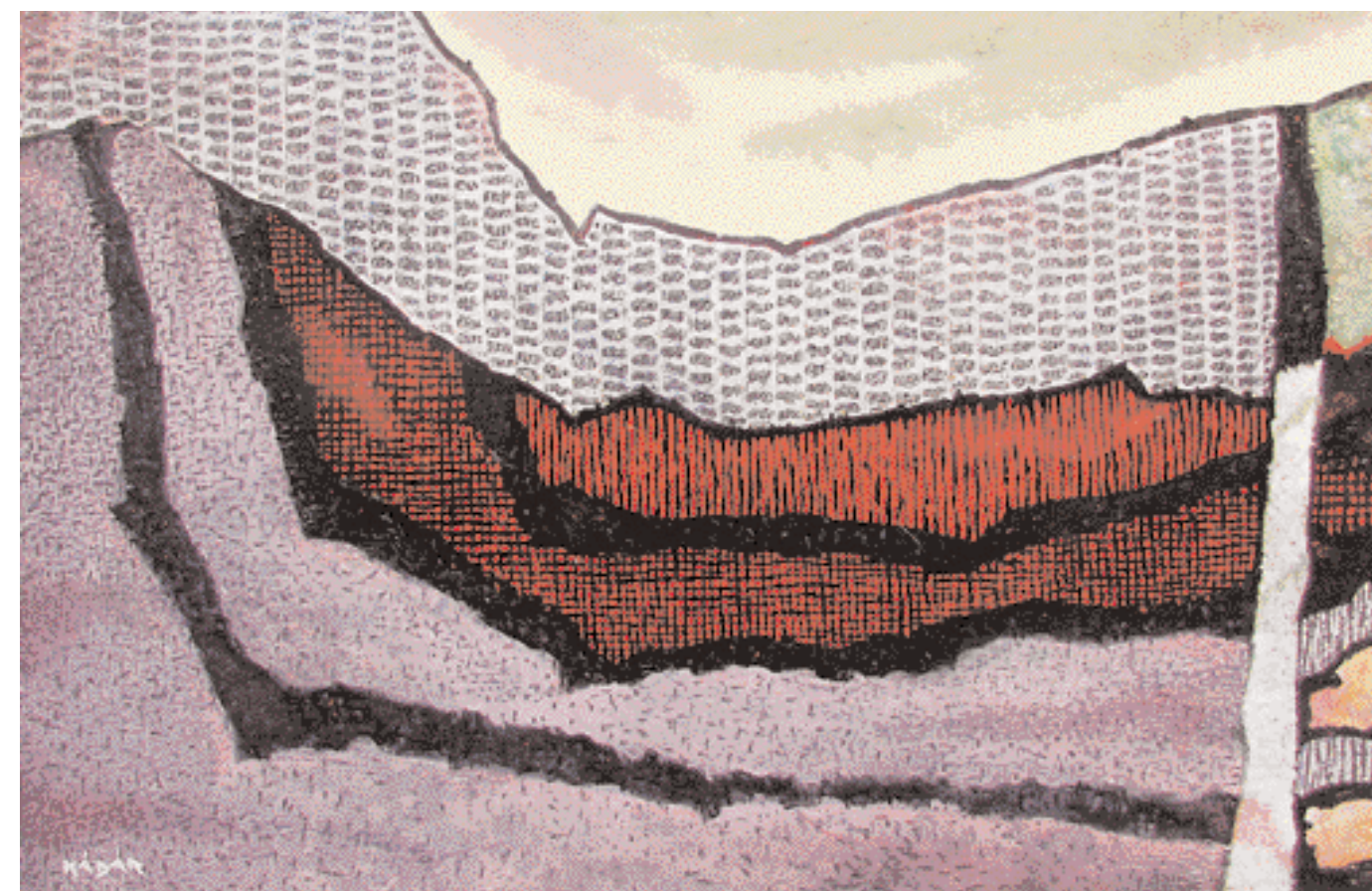
No. 7. 1997. szeptember 14. olaj, farost, 21,5 x 30 cm
 No. 7. September 14, 1997, oil, wood fiber, 21.5 x 30 cm

No. 20. 1998. augusztus 14. olaj, farost, 33 x 60 cm
 No. 20. August 14, 1998, oil, wood fiber, 33 x 60 cm

No. 6. 1997. szeptember 8. olja, farost, 24 x 30 cm
 No. 6. September 8, 1997, oil, wood fiber, 24 x 30 cm

No. 5. 1997 szeptember, olaj, farost, 29 x 45 cm
 No. 5. September, 1997, oil, wood fiber, 29 x 45 cm

Kompozíció, 1997, olaj, farost, 42 x 70 cm
Composition, 1997, oil, wood fiber, 42 x 70 cm

No. 32. 1999. augusztus 29., olaj, farost, 50 x 80 cm
No. 32. August 29, 1999, oil, wood fiber, 50 x 80 cm

Szimbólika, 1990-es évek, olaj, farost, 39 x 62 cm
Symbolics, 1990s, oil, wood fiber, 39 x 62 cm

Tér és szín, 1990-es évek, olaj, farost, 34 x 39,5 cm
Space and Colour, 1990s, oil, wood fiber, 34 x 39.5 cm

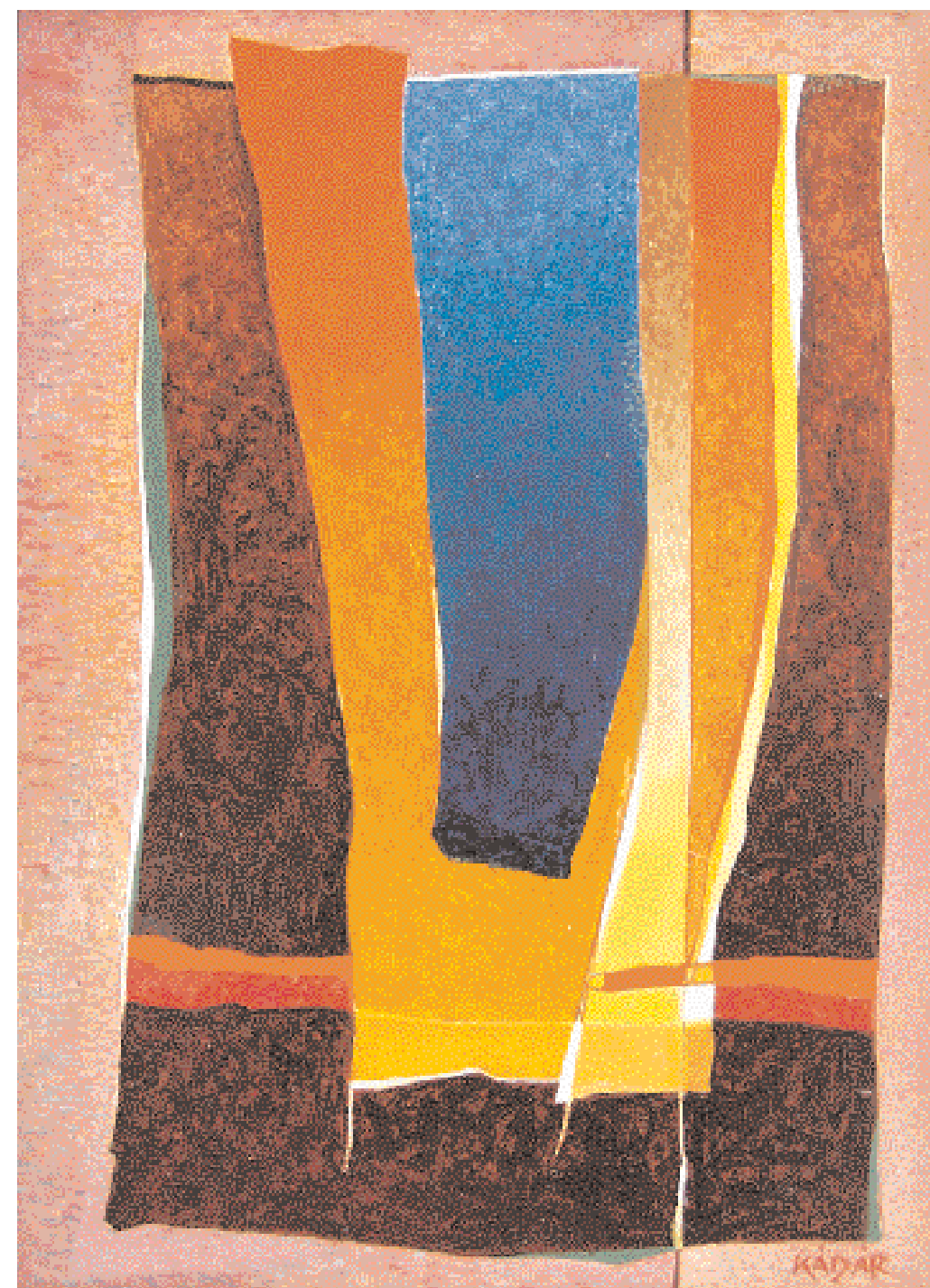
Innovation, 1996, olaj, farost, 60 x 80 cm
 Innovation, 1996, oil, wood fiber, 60 x 80 cm

Hasadó formák, 1996, olaj, farost, 60 x 80 cm
 Breaking Shapes, 1996, oil, wood fiber, 60 x 80 cm

Rezonancia, 1990-es évek, olaj, farost, 34 x 40 cm
 Resonance, 1990s, oil, wood fiber, 34 x 40 cm

Viktoria, 1993, olaj, farost, 36 x 25,5 cm
 Victory, 1993, oil, wood fiber, 36 x 25.5 cm

Táj, 1998, olaj, vászon, 40 x 49,5 cm
Landscape, 1998, oil, canvas, 40 x 49.5 cm

Szerelmespár, 1990-es évek, olaj, farost, 40,5 x 23,5 cm
The Lovers, 1990s, oil, wood fiber, 40.5 x 23.5 cm

No. 12. 1998. május 7., olaj, farost, 30 x 24 cm
 No. 12. May 7, 1998, oil, wood fiber, 40 x 63 cm

No. 14. 1998. május 11. olaj, farost, 24 x 38,5 cm
 No. 14. May 11, 1998, oil, wood fiber, 24 x 38.5 cm

Életrajz
Irodalom

Biography
Bibliography

Kádár György

Született: Budapest, 1912. január 11.

Tanulmányok: Budapesti szabadiskolák (Bortnyik, Gallé, Örkény, Strasser.)
Párizs: Ecole Technique Supérieur Art et Publicite
1947–49-ig a Budapesti Iparművészeti Főiskola tanára
1949–74-ig – nyugdíjba vonulásáig – a Képzőművészeti Főiskola egyetemi tanára.

Murális munkái:
Sgraffito: Budapest, Seregélyes.
Mozaik: Budapest, Komló, Székesfehérvár, Debrecen, Kecskemét, Ózd, Komárom.
Faintarzia: Nagykanizsa, Szentendre.
Pannó: Szeged
Alumínium pannó: Brüsszeli Világkiállításon feleségével, Túry Máriával
Gobelin: Bécs, Budapest (Magyar Nemzeti Galéria), San Francisco.

Munkái hazai és külföldi múzeumokban, magángyűjteményekben találhatók.

Egyéni kiállításai: Budapest: 1946, 1947, 1954, 1962, 1966, 1970,1972 (Belső terek művészete” Műcsarnok), 1972 (Túry Máriával közösen rendezett kiállítás az Intercontinentalban), 1982 (Egyesült Izzó, grafikai kiál-lítás), 1986 (”Organikus formák”, Vigadó Galéria), 1997 (Budapest Kongresszusi Központ) Szeged: 1954, Szombathely: 1976 Róma: 1964 Hajdúböszörmény: 1982

Winston Churchill Memorial, Fulton, Missouri, 1989 Birmingham Southern College, 1990 Center of Arts and Religion, Wachington D. C., 1990 Philadelphia, Free Library, 1990 Keane College of New Yersey, 1990 Muscarelle Museum of Art, 1991 University Gallery, Sewanee, 1991 University of Kentucky Art Museum, 1992

Az alábbi országokban szerepelt csoportos kiállításon:

Algéria, Ausztria, Belgium, Bulgária, Csehszlovákia, Egyiptom, Finnország, Franciaország, India, Irak, Japán, Kína, Korea, Kuvait, Mongólia, NDK, NSZK, Olaszország, Románia, Szovjetunió, Tunézia, USA, Vietnam. A hazai jelentősebb képzőművészeti kiállítások résztvevője.

Díjak, kitüntetések:

1948.: Magyar Művészeti Tanács I. díj
1948.: Iparművészeti Társulat I. díj
1949.: VIT díszoklevél
1952.: Kossuth díj
1953.: Népművelési Minisztérium I. díj
1956.: Munkácsy díj
1958.: Exposition Universelle et Internationale de Bruxelles 1958. Diplome d Honneur /Túry Máriával megosztva /
1972.: Magyar Népköztársaság Érdemes Művésze
1976.: Magyar Népköztársaság Kiváló Művésze
1983.:”Közművelődésért” díj
1955-ben, 1972-ben és 1982-ben kapott művészetpedagógiai munkásságáért szakmai miniszteri elismerő kitüntetést.

Irodalom:

József Jolán: Borzalmak víziói - Képes Figyelő 1946. III. szám.
S.S.: Svájcban, Ausztriában és Csehszlovákiában ren-deznek kiállítást Kádár György auschwitzi képeiből – Dolgozók Világlapja 1946.április 04.
Imre: „K.Gy. Grafikai kiállítása, – Új Szó 1946 február 12.
Kállai Ernő: A hitlerizmus pokla K. Gy. rajzaiban – Jövendő 1946. február 21.
Gábor Andor: Tisztázzuk a kérdést ! – Jövendő 1946. február 21.

Írás az 1946 februári kiállításról: Világ 1946.február 14.
Írás az 1946 februári kiállításról: Népszava 1946. február 8., 21.
K.Gy. Lágérképei – Szabadság 1946. február 22.
L.M.: K.Gy. kiállítása – Magyar Nemzet 1946. február 16.
F.J. : Egy magyar festő útja hat német haláltáboron át.- Kossuth Népe 1946. február 14.
Radocsay Dénes: “Megjegyzések a II. Magyar Képzőművészeti Kiállításról” Szabad Művészet 1951.11. szám.

Új magyar képzőművészet. Budapest 1952.
Horváth Márton: Megjegyzések a képzőművészeti vitához. – Szikra Budapest, 1952.
Vytvarna Prace 1953/31 “Diskuse s madarskim malisem György Kádár”

Bán Béla: A munkásmozgalom tematikája új művészetünkben.-Szabad Művészet, 1954. 2. sz.
Bán Béla: A posztimpresszionizmus mai művészetünkben. – Szabad Művészet, 1954. 4. sz.
A IV. Magyar Képzőművészeti Kiállításról – Magyar Nemzet 1954 január 10.

A IV. Magyar Képzőművészeti Kiállításról – Esti Budapest 1954 január 11.

A IV. Magyar Képzőművészeti Kiállításról – Szabad Nép 1954. január 15.

Havas Lujza: Kádár György kiállítása. Szabad Művészet, 1954. 4. sz.

Végvári Lajos: K.Gy. új történelmi festménye – Művészet, 1955. 6-7. sz.

(d. m.) :Magyar művészek a szövőszék előtt. – Magyar Nemzet, 1957.~ szeptember 15.

Gádoros Lajos: Brüsszeli világkiállítás 1958. – Magyar Építőművészet, 1959. 1/2 sz.

Kiss Sándor: Magyar plakátművészet a két világháború között. – Legújabb kori Történeti Múzeum Évkönyve, Budapest, 1961.

10 év egy művész életéből – Magyar Nemzet, 1962. december 16.

K.Gy. kiállítása a Csók galériában – Népszabadság 1962. december 28.

Bence Gyula: Kádár Gyögy kiállításához (Katalógus előszó) 1962.

K.Gy. kiállítása a Csók galériában – Élet és Irodalom 1963. január 12.

Németh Lajos: Kiállítási beszámoló. – Magyar Építőművészet, 1963. 2. sz.

Láncz Sándor: Konecsni György. – Művészet, 1963. 10. sz.

Láncz Sándor: Megjegyzések a felszabadulás utáni történeti festészetünkről. Művészet, 1963. 12. sz.

Perneczky Géza: A székesfehérvári téli tárlat. – Népszabadság, 1964. február 18.

Aradi Nóra: Húsz év képzőművészetéről. – Kritika, 1965. 4. sz.

Láncz Sándor: A szocialista realizmus történetéből (1949-1956). Művészettörténeti Értesítő, 1965. 2. sz.

Németh Lajos: Az első negyedév tárlatai. – Kritika, 1966. 5. sz.

Perneczky Géza: Múteremlátogatás Kádár Györgynél és Túry Máriánál.- Magyar Nemzet, 1966. február 7.

Oelmacher Anna: Kádár György monotípiái a Dürer-teremben. Művészet, 1966. 6. sz.

Aradi Nóra: A szocialista realista képzőművészet kialakulásának néhány problémája. “Jöjj el szabad-ság” – Tanulmányok a magyar szocialista irodalom történetéből II. Akadémiai, Budapest, 1967.

Láncz Sándor: Kádár György csendéleteiről. – Művészet, 1968. 3.

Németh Lajos: Modern Magyar Művészet – Corvina 1968.

Horváth György: Születésnap i látogatás a 60 éves Kádár Györgynél - Magyar Nemzet, 1972. január 11.

Horváth György: Kitüntetett művészek – Magyar Nemzet 1972. április 06.

Németh Lajos: Kádár György grafikai (Katalógus előszó) 1972.

Major Máté: Belső terek művészete (Katalógus előszó) 1972.

Bojár Iván: Kiállításról kiállítása – Magyar Hírlap, 1972. május 17.

Aradi Nóra: Munkásábrázolás a magyar képzőművészetben – Kossuth, Budapest, 1976. 228. I.

Láncz Sándor: Kádár György (monográfia) – Képzőművészeti Alap Kiadó 1980.

Wágner: K.Gy. 70 éves – Magyar Hírlap 1982 január 10.
Láncz Sándor: Kádár György (Katalógus előszó) 1982.
K.Gy. és T.M. műhelyében (- y) – Ország Világ 19.sz.
Láncz Sándor: Megnyitó beszéd – 1982.
Losonci Miklós: Kádár György organikus formái – Pestmegyei Hírlap 1988.augusztus 24.

Kratochwill Mimi: Kiállításmegnyitó és tanulmány – 1988.
Láncz Sándor: Megnyitó beszéd – 1988.

Cserépfalvi Imre: Egy könyvkiadó feljegyzései – Gondolat 1989.

Rényi András: Vihar előtt – a művészet katonái – Corvina 1992.

Pálosi Judit: A magyar gobelinszövés 20 éve – Magyar Könyv Alapítvány 1994.

Wehner Tibor: Megnyitóbeszéd – 1997.

Angol nyelvű irodalom:

Jean Perrine: Kádár kibővített Holocaust kiállítása folytat-ja turnéját,
Vanderbilt Egyetemi Nyilvántartás, 1989, október 27.
Kádár Gyögy: A Halál Túlélője, az Élet Tanúja. Vanderbilt Egyetem, Nashville, Tenessee állam, 1989
Sybil Milton: A Holocaust művészei. Sarratt Mozi, Vanderbilt Egyetem, 1989

Beverly A. Asbury: Katalóguselőszó, Vanderbilt Egyetem, 1989

Peter Haas: Kádár György Művészete és a Holocaust Tanulmányozása, Vanderbilt Egyetem, 1989

Sybil Milton: Művészet, mint Történelmi Elbeszélés: Kádár György Holocaust Rajzai, Vanderbilt Egyetem, 1989

Beverly A. Asbury: Az üldözött képzelet. Kádár György új Holocaust rajzai. (katalóguselőszó), Vanderbilt Egyetem, 1991

Sybil Milton: Az Emlékezés Kényszere: Kádár György Második Holocaust Sorozata, Vanderbilt Egyetem, 1991

Diane Clements és Corinne F. Wright: Kádár György három Holocaust rajzának összehasonlító elemzése más szocialista ellenzéki művészek munkáival, Vanderbilt Egyetem, 1991

+ 28 cím!!!!

György Kádár

Born: January 11, 1912, Budapest
Education / Professional background: Free Schools in Budapest /Bortnyik, Gallé, Örkényi Strasser/
Paris: Ecole Technique Superieur Art et Publicite
1947-49: professor at the Academy of Fine Arts in Budapest
1949-74 (until his retirement): professor at the Academy of Applied Arts in Budapest
Mural works:
Sgraffito: Budapest, Seregélyes
Mosaic: Budapest, Komló, Székesfehérvár, Debrecen, Kecskemét, Ózd, Komárom
Wood - intarsia: Nagykanizsa, Szentendre
Panno: Szeged
Aluminium panno: with his wife Mária Túry at the Brussels World Fair
Gobelin: Vienna, Budapest /Hungarian National Gallery/, San Francisco

His works are kept in museums and in private collection in Hungary and abroad.

Individual exhibitions:

Budapest: 1946, 1947, 1954, 1962, 1966, 1970, 1972 /"Art of Interior Spaces", Art Gallery/
1972 /an exhibition staged together with Mária Túry at Hotel Intercontinental/,
1982 /graphic art exhibition at the company "Egyesült Izzó"/,
1986 /"Organic shapes", Vigadó Hall Gallery/,
1997 /Budapest Congress Centre /
Szeged: 1954
Szombathely: 1976
Rome: 1964
Hajdúböszörmény: 1982

kiegészítés!!!

He staged collective exhibitions in the following countries:

Algeria, Austria, Belgium, Bulgaria, the former Czechoslovakia, Egypt, Finland, France, India, Iraq, Japan, China, Korea, Kuwait, Mongolia, the former German Democratic Republic, the former German Federal Republic, Italy, Romania, the former Soviet Union, Tunisia, USA, Vietnam.
He is a regular contributor to the more significant fine arts exhibitions in Hungary.

Prizes, awards:

1948: Hungarian Council of Arts, 1st prize
1948: Association of Applied Arts, 1st prize
1949: World Youth Festival honorary diploma
1952: Kossuth prize
1953: Ministry of Popular Education, 1st prize
1956: Munkácsy prize
1958: Exposition Universelle et Internationale de Bruxelles 1958. Diplome d Honneur, shared with Mária Túry (Brussels World Fair of 1958, honorary diploma)
1972: Merited Artist of the Hungarian People's Republic
1976: Eminent Artist of the Hungarian People's Republic
1983:"For the Good of Public Education" prize
in 1955, 1972 and 1982 he was awarded ministerial pro-

fessional diploma of merit for his activities in art pedagogy

Press:

Jolán József: Visions of horror - Képes Figyelő (Visual Observer) 1946, 3rd volume
S.S.: György Kádár's works of Auschwitz are exhibited in Switzerland, Austria and Czechoslovakia - Dolgozók Világlapja (Workers' Worldly Paper) April 4, 1946
Imre: György Kádár's Graphic Art Exhibition - Új Szó (New Word) February 12, 1946
Erő Kállai: The Hell of Hitler-ism in György Kádár's Drawings - Jövendő (The Future) February 21, 1946
Andor Gábor: Let us clear the matter! - Jövendő (The Future) February 21, 1946
Article about the exhibition in February 1946 - Világ (World) February 14, 1946
Article about the exhibition in February 1946 - Népszava (People's Word) February 8, 21, 1946
The Camp Works of György Kádár - Szabadság (Liberty) February 22, 1946
M.L.: György Kádár's Exhibition - Magyar Nemzet (Hungarian Nation) February 16, 1946
J.F.: A Hungarian Painter's Route Through Six German Death Camps - Kossuth Népe (Kossuth's People) February 14, 1946
Dénes Radocsay "Remarks about the 2nd National Visual Art Exhibition" Szabad Művészet (Free Art) 11th volume, 1951
New Hungarian Applied Arts, Budapest 1952
Márton Horváth: "Remarks about a debate of applied arts, published by Szikra, Budapest, 1952
Vytvama Prace 1953/31 "Diskurse s madarskim malisem György Kádár"
Béla Bán: The theme of working-class movement in our new art - Szabad Művészet (Free Art) 2nd volume, 1954
Béla Bán: Postimpressionism in our contemporary art - Szabad Művészet (Free Art), 4th volume, 1954
About the 4th National Visual Art Exhibition - Magyar Nemzet (Hungarian Nation) January 10, 1954
About the 4th National Visual Art Exhibition - Esti Budapest (Budapest Evening), January 11, 1954
About the 4th National Visual Art Exhibition - Szabad Nép (Free People - Best Paper for the Workers) January 15, 1954
Lujza Havas: György Kádár's exhibition - Szabad

Művészet (Free Art) 4th volume, 1954
Lajos Végvári: The new historical painting of György Kádár, Művészet (Art) 6th and 7th volumes, 1955
Hungarian Artists at the loom - Magyar Nemzet (Hungarian Nation), September 15, 1957
Lajos Gádoros: Brussels World Fair, 1958 - Magyar Építőművészet (Hungarian Architecture), 1st and 2nd volumes, 1959
Sándor Kiss: Hungarian poster art between the two world wars - Annual of Modern History Museum, Budapest, 1961
10 years from an artist's life - Magyar Nemzet (Hungarian Nation), December 16, 1962
György Kádár's exhibition at the Csók Gallery - Népszabadság, (Freedom of the People), December 28, 1962
Gyula Bence: To the exhibition of György Kádár (catalogue preface), 1962
György Kádár's exhibition at the Csók Gallery - Élet és Irodalom (Life and Literature) January 12, 1963
Lajos Németh: Report of an exhibition - Magyar Építőművészet (Hungarian Architecture), 2nd volume, 1963
Sándor Lánicz: György Konecsni - Művészet (Art), 10th volume, 1963
Sándor Lánicz: Remarks to our historical painting after the liberation - Művészet (Art), 12th volume, 1963
Géza Perneczky: The winter exhibition at Székesfehérvár - Népszabadság (Freedom of the People), February 18, 1964
Nóra Aradi: About twenty years of applied arts - Kritika (Criticism), 4th volume, 1965
Sándor Lánicz: From the history of the socialist realism (1949-1956) - Művészettörténeti Értesítő (Bulletin of history of art), 2nd volume, 1965
Lajos Németh: Exhibitions of the first three months - Kritika (Criticism), 5th volume, 1966
Géza Perneczky: Visit to the studio of György Kádár and Mária Túry - Magyar Nemzet (Hungarian Nation), February 7, 1966
Anna Oelmacher: The monotypes of György Kádár at the Dürer-Hall - Művészet (Art) 6th volume, 1966
Nóra Aradi: Some problems concerning the rise of the applied arts of socialist realism
"Freedom come" - Essays from the history of the Hungarian socialist Literature, 2nd volume, published by the Akadémia Publishing house, Budapest, 1967
Sándor Lánicz: About the still-life-s of György Kádár - Művészet (Art), 3rd volume, 1968
Lajos Németh: Modern Hungarian Art - published by

Corvina, 1968
György Horváth: Birthday visit at the 60 year-old György Kádár - Magyar Nemzet (Hungarian Nation), January 11, 1972
György Horváth: Awarded artists - Magyar Nemzet (Hungarian Nation), April 6,1972
Lajos Németh: The drawings of György Kádár (catalogue preface), 1972
Máté Major: Art of interior spaces (catalogue preface), 1972
Iván Bojár: From exhibition to exhibition - Magyar Hírlap (Hungarian Courier), May 17, 1972
Nóra Aradi: The representation of workman in the Hungarian applied arts - published by Kossuth, Budapest, 1976. 228. I.
Sándor Lánicz: György Kádár (monograph) - published by the Publishing House of the Foundation of Applied Arts, 1980
Wágner: György Kádár is 70 years old - Magyar Hírlap (Hungarian Courier) January 10, 1982
Sándor Lánicz: György Kádár (catalogue preface), 1982
In the studio of György Kádár and Mária Túry (- y) - Ország Világ (Nation and World), 19th volume
Sándor Lánicz: Opening Speech - 1982
Miklós Losonczy: György Kádár's organic shapes - Pestmegyei Hírlap (Courier of Pest county), August 24, 1988
Mimi Kratochwill: Opening speech at an exhibition and an essay - 1988
Sándor Lánicz: Opening speech - 1988
Imre Cserépfalvi: Memoir of a publisher - published by Gondolat, 1989
András Rényi: Before the storm - the soldiers of art - published by Corvina, 1992
Judit Pálosi: Twenty years of Hungarian gobelin weaving - published by Magyar Könyv Alapítvány (Hungarian Book Foundation), 1994
Tibor Wehner: Opening speech - 1997

Literature published in English:

Jean Perrine : Expanded Kadar holocaust art exhibit continues tour., Vanderbilt Register, okt. 27. 1989.
György Kádár: Survivor of death, Witness to Life., Vanderbilt University Nashville, Tennessee, 1989.
Sybil Milton: Artists of the Holocaust., Sarratt Cinema, Vanderbilt University, 1989.
Beverly A. Asbury Katalóguselőszó., Vanderbilt University,1989.
Peter Haas: The Art of György Kádár and the Study of the Holocaust., Vanderbilt University,1989.

Sybil Milton: Art as Historical Narrative: The Holocaust Drawings of György Kádár., Vanderbilt University, 1989.

Beverly A. Asbury: The Hunted Imagination. New Holocaust Drawings of György Kádár.,/katalóguselőszó/ Vanderbilt University, 1991.

Sybil Milton: The Obligation of Memory: György Kádár's second Holocaust Suite., Vanderbilt University, 1991.

Diane Clements , Corinne F Wright: A comparative Analysis of Three of György Kádár's Holocaust Drawings to the Work of Other Social Protest Artists. Vanderbilt University, 1991.

Kádár György
1912

A katalógust szerkesztette és tervezte:
Kádár Katalin

Fotó:
Neumann Ildikó
Kimpán Zója

Angol fordítás:
Mangel Kinga

Köszönet a támogatásért

Nemzeti Kulturális Alapprogram Igazgatósága

Kiadó: Körmendi Galéria Budapest, Color Team Kft.
Felelős kiadó: Dr. Körmendi Anna

ISBN 963 00 7986 0
ISSN 1219-4506

Képfeldolgozás: Oláh Gábor
Előkészítés és nyomás:
Codex Print Nyomda Kft.

Kádár György
H-1021 Budapest, Széher út 74.
Telefon:
(36-1) 200-3176
(36-1) 274-2342

